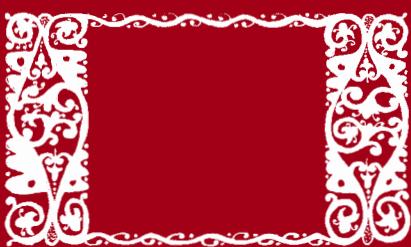
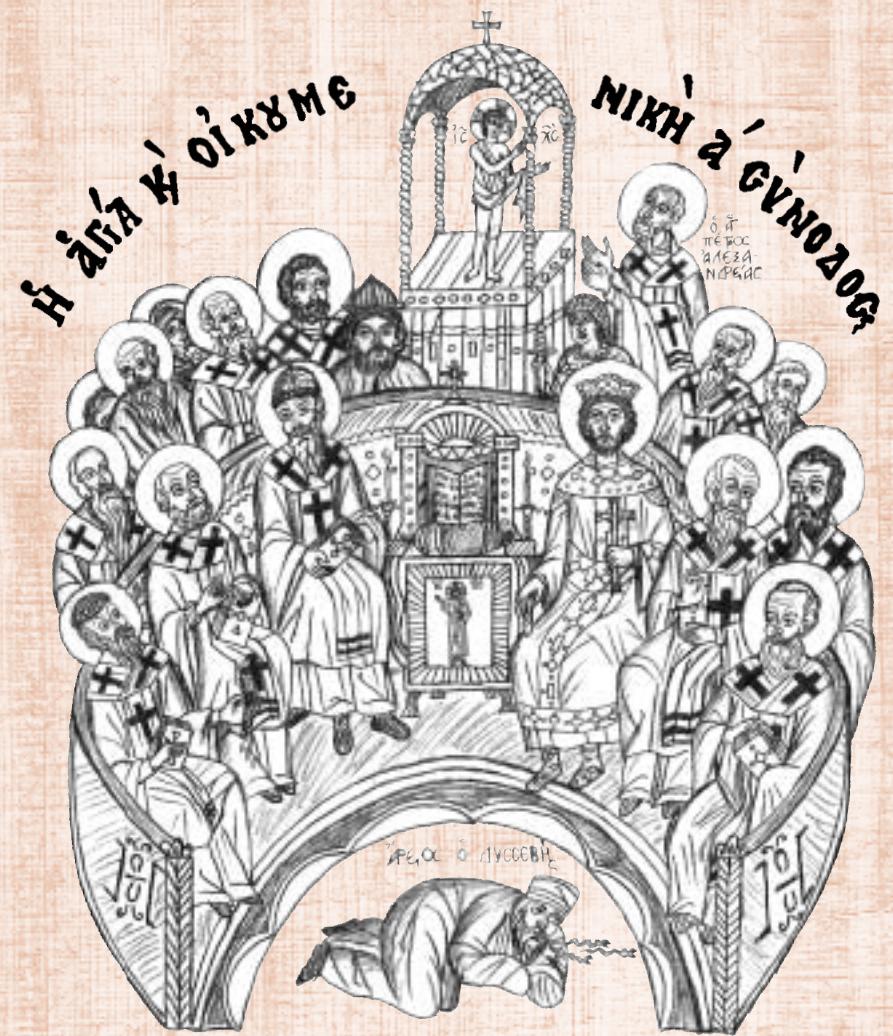

ἌΡΙΣΤΟΣ
ἈΝΕΣΤΗ

ΌΡΟΦΟΔΟΖΩΝ ΠΑΤΕΡΙΚΗ ΟΝ ΣΑΪΤΗΣΤΑ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟ ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ
ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑДΟΣ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟ ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ
ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ.
ΕΛΛΑΔΟΣ

Κάνιγγος 32, ΤΘ 8122, 10010 Αθήναι
Τηλ. 210 3814087 - Fax: 210 3812133

ΕΤΟΣ Θ' • ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 48
ΜΑΡΤΙΟΣ - ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2004

Ἐκδίδεται προνοίᾳ
τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου
Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος
κ.κ. ΜΑΚΑΡΙΟΥ

Ἐποπτεύουσα
Συνοδική Ἐπιτροπή:
† ὁ Μεσογαίας & Νήσων
ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ
† ὁ Πειραιῶς ΝΗΦΩΝ

Διευθυντής:

† Ὁ Θεσσαλονίκης ΕΥΘΥΜΙΟΣ
Τηλ. 2310 622515

Φωτοστοιχειοθεσία
Ἐκτύπωση:

Νικόλαος & Εύθυμιος Κ. Σανιδᾶς

Τιμή τεύχους 0.6 €
Διά τό ἐξωτερικό 1 €

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Η ΕΠΙΤΥΧΗΣ
ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ
ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΙΑΣ
ΚΑΙ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΣ
ΚΑΘΑΓΙΑΣΜΟΥ
ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΜΥΡΟΥ
ΔΙΑ ΤΗΝ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ ΗΜΩΝ

35

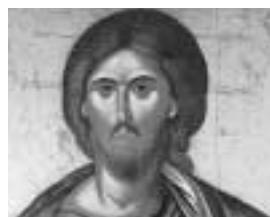
ΚΥΡΙΑΚΗ
ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ
2004

45

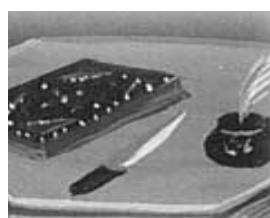
ΠΟΙΜΑΝΤΟΡΙΚΗ
ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ Δ

51

ΠΡΟΣΦΟΡΑ, ΘΥΣΙΑ
ΚΑΙ ΑΓΑΠΗ
ΧΡΙΣΤΟΥ

53

ΕΝ ΒΡΑΧΕΙ ΡΗΜΑΤΙ
ΚΑΙ ΠΟΛΛΗ ΣΥΝΕΣΕΙ

54

Η ΕΠΙΤΥΧΗΣ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΙΑΣ ΚΑΙ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΣ ΚΑΘΑΓΙΑΣΜΟΥ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΜΥΡΟΥ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ ΗΜΩΝ

Εγονός ύψηστης σημασίας και μοναδικόν εἰς τά χρονικά τοῦ Ιεροῦ ἀγῶνος τῶν γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν ὑπῆρξεν ἡ ἱστορική ἀπόφασις τῆς ἀγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου, δύνας προβῆ κατά τὴν ἥδη παρελθοῦσαν Ἀγίαν καὶ Μεγάλην Τεσσαρακοστήν εἰς τὴν προετοιμασίαν καὶ ὀργάνωσιν διά παρασκευήν καὶ καθαγιασμόν Ἀγίου Μύρου διά τάς πολλαπλάς ἀνάγκας τῆς Ἀγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας.

Εἰς τό προηγούμενον τεῦχος τοῦ «Ο.Π.Σ.» ἐδημοσιεύθη ἡ σχετική εἰσηγησις τοῦ ἀκαταπονήτου καὶ ἔργωδους Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν κ. Μακαρίου, τῆς ὁποίας γενομένης Συνοδικῶς ἀποδεκτῆς, ἐξαπελύθη καὶ ἀνεγνώσθη κατά τὴν Κυριακήν τῆς Σταυροπροσκυνήσεως (1η/14η Μαρτίου) ἡ κάτωθι Ἐγκύλιος:

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

χάρις ὑμῖν καὶ ἔλεος εἰνὶ παρά Θεοῦ, παρ' ἡμῶν δ' εὐχαί καὶ εὐλογίαι.

Τό Ἀγιον Μύρον εἶναι, ὡς γνωστόν, ἡ ἀπαραίτητος ἐκείνη ὅλη τοῦ Ιεροῦ Μυστηρίου τοῦ Χρίσματος, τό ὁποῖον δίδεται εἰς τὸν Πιστόν ἀμέσως μετά τό Ἀγιον Βάπτισμα, καλούμενον ὑπό τῆς Ἀποστολικῆς γραφίδος σφραγίς καὶ «ἀρραβών τοῦ Πνεύματος», καθότι δι' αὐτοῦ ἐπιχέονται καὶ βεβαιοῦνται εἰς τὸν βαπτιζόμενον ἡ δύναμις καὶ τά χαρίσματα τοῦ Ἀγίου Πνεύματος, κατά τὴν δογματικήν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας διδασκαλίαν.

Τό Ἀγιον Μύρον ἐπίσης χρησιμοποιεῖται καὶ εἰς ἀλλας περιπτώσεις, ὡς ἐπί παραδείγματι, εἰς τὴν ἐπιστροφήν τῶν μετανοούντων πεπτωκότων καὶ σχισματικῶν - αἱρετικῶν, καθὼς καὶ τοῦ ἐγκαινιασμοῦ τῶν Ἱερῶν Ναῶν, δπου καὶ δαπανᾶται ἵκανή ποσότης Ἀγίου Μύρου.

Ἡ τελετή καθαγιασμοῦ τοῦ Ἀγίου Μύρου

παλαιότερον ἐτελεῖτο ὑφ' ἐκάστου Ἐπισκόπου, σταδιακά ἐπεκράτησε δέ ὅπως τελοῦν αὐτήν οἱ προεστῶται τῶν κατά τόπους Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ἀργότερον δέ σχεδόν ἀποκλειστικά ὁ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, δχι διά λόγους μοναδικότητος, ἀλλ' εἰς ἔνδειξιν τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἐνότητος τῶν ἐπί μέρους Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν. Σήμερον ἐκτός τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, Μύρον καθαγιάζουν δποτε ἔχουν χρείαν καὶ τά Πατριαρχεία Ρωσίας, Γεωργίας, Ρουμανίας καὶ Σερβίας.

Ἡ Ἀγιωτάτη ἡμῶν Ἐκκλησία τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν τῆς Ἐλλάδος, ἐφόσον ἀπό τοῦ ἔτους 1924 καὶ ἐξῆς διέκοψεν Ἐκκλησιαστικήν καὶ μυστηριακήν ἐπικοινωνίαν μέ τούς καινοτόμους νεοημερολογίτας - Οίκουμενιστάς καὶ τούς σύν αὐτοῖς, ἐπαυσε νά δέχεται καὶ τό ἐξ αὐτῶν τελούμενον Μύρον. Ως ἐκ τούτου μέ τὴν παρέλευσιν τοσούτων ἐτῶν, ἡ ἐλλειψις καὶ σπανιότης τοῦ Ἀγίου Μύρου εἶναι μεγίστη, καθότι οὐδέ οἱ προκάτοχοι ἡμῶν γνήσιοι Ὁρθόδοξοι Ἱεράρχαι ἐτέλεσαν ποτέ καθαγιασμόν Ἀγίου Μύρου, ἀρκοῦντος αὐτοῖς τοῦ ἥδη ὑπάρχοντος, διό καὶ ἡ Ἱερά Σύνοδος ἀπό καιροῦ ἐμελέτα τήν πλήρωσιν τῆς ἐλλείψεως ταύτης.

Ἡδη κατόπιν ἡμετέρας σχετικῆς εἰσηγήσεως, ἡ περί ἡμᾶς Ἀγία καὶ Ἱερά Σύνοδος ἀπεφάσισεν ὅπως κατά τὴν προσεχῆ Ἀγίαν καὶ Μεγάλην Ἐβδόμαδα (κατά τὴν ὁποίαν ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον ἰερολογεῖται ἡ σχετική τελετή) παρασκευασθῇ καὶ καθαγιασθῇ νέα ποσότης Ἀγίου Μύρου, Θεοῦ εύδοκοῦντος καὶ βοηθοῦντος.

Θεωροῦμεν τό γεγονός ἴδιαιτέραν εὔλογίαν τοῦ Ἀγίου Θεοῦ πρός ἡμᾶς, τούς μέλλοντας χάριτι Θεοῦ καθαγιάζειν τοῦτο, ἀλλά καὶ πρός πάντας ὑμᾶς, τούς ἀποτελοῦντας τό τίμιον καὶ προσφιλές ἡμῖν ποίμνιον τῆς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας τῶν γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν τῆς Ἐλλάδος εύσεβεῖς καὶ Ὁρ-

θοδόξους Χριστιανούς. Καθότι ἀπαντες δοσοι μετέχουν τῆς ἱερᾶς ταύτης μυσταγωγίας ἐνισχύονται παρά Θεοῦ εἰς τὸν καθ' ἡμέραν ἀγῶνα τῆς Πίστεως, καὶ πλουσίαν λαμβάνουν τὴν εὐλογίαν.

Ὄντως, ἀνέκαθεν οἱ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί ὡς εὐλογίαν ἐλογίζοντο τὴν παρασκευήν καὶ τὸν καθαγιασμόν Ἀγίου Μύρου εἰς τὰς ἡμέρας των, ὅθεν καὶ ἐφιλοτιμοῦντο ἵνα συμμετάσχουν, ὡς δύναται ἔκαστος κατά τὸ ἴδιον μέρος, ὑπολαμβάνοντες τὴν οἰανδήποτε συμμετοχήν ὡς εὐλογίαν εἰς αὐτούς, τούς συγγενεῖς καὶ τούς οἶκους των, ὥφελείας δέ πρόξενον καὶ εἰς τοὺς φιλτάτους των νεκρούς, τῶν ὅποιων ἀπάντων τά ὄνόματα μνημονεύονται κατά τὰς ἱερᾶς Παρακλήσεις καὶ τὰ ἱερά Μνημόσυνα τά ὅποια τελοῦνται κατά τὴν παρασκευήν τοῦ Ἀγίου Μύρου καὶ κατά τὸν καθαγιασμόν αὐτοῦ.

Διά τοῦτο καὶ ἡ μακρά συνήθεια θέλει ἔνα μέρος τῆς ὑπερόγκου δαπάνης τῆς ὅποιας ἀπαιτεῖται (καθότι χρησιμοποιοῦνται σκεύη πολύτιμα καὶ εἰδικά, τοῦ Ἀγίου Μύρου συντεθειμένου ἐκ δεκάδων φυσικῶν σπανίων ἀρωμάτων καὶ αἴθερίων ἐλαίων) νά ἔξασφαλίζεται διά συνεισφορῶν καὶ προσφορῶν τῶν ἀπανταχοῦ εὔσεβῶν τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν τεκνῶν, μετά προθυμίας ἔκαστου μετέχοντος κατά τὴν ἴδιαν αὐτοῦ δύναμιν.

Εἶμεθα βέβαιοι ὅτι καὶ ὑμεῖς, τέκνα ἐν Κυρίῳ περιπόθητα, μετά χαρᾶς δεχόμενοι τὴν παροῦσαν ἔξαγγελίαν, θά προσέλθετε προθυμότατοι ὑλικοί ἀρωγοί εἰς τὸ ἔξόχως ἱερόν τοῦτο ἔργον, ἐκδηλώνοντες πλουσίως τὴν ἐγνωσμένην ὑμῶν εὔσεβειαν, καὶ διά τῆς χρηματικῆς προσφορᾶς εἰς τὸν δίσκον ὁ ὅποιος ἐπί τούτου θά περιαχθῇ εἰς τοὺς Ἱερούς Ναούς ὅλης τῆς Ἐπικρατείας ἀλλά καὶ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, κατά τὴν τρίτην (Γ') Κυριακὴν τῶν Ἀγίων Νηστειῶν, ἥτοι τῆς Σταυροπροσκυνήσεως, ὡς καὶ διά τῆς τακτικῆς προσελεύσεως κατά τὰς ἱερᾶς τελετάς παρασκευῆς καὶ καθαγιασμοῦ τοῦ Ἀγίου Μύρου, ἀρχομένας ἀπό τὴν Κυριακὴν τῶν Βαΐων καὶ ληγούσας τὴν Ἀγίαν καὶ Μεγάλην Πέμπτην, ἡμέραν τοῦ καθαγιασμοῦ.

Κατά δέ τὴν ἡμέραν ταύτην, εἰς τὴν Πρωτεύουσαν καὶ τὰ περίχωρα αὐτῆς θά λειτουργήσῃ μόνον ὁ Ἱερός Ναός εἰς τὸν ὅποιον θά τελεσθῇ ὁ καθαγιασμός τοῦ Ἀγίου Μύρου κατά τὴν διάρκειαν τῆς Θείας Λειτουργίας,

καὶ εἰς τὴν ὅποιαν θά μετάσχῃ τὸ σύνολον τῶν Σεβασμιωτάτων Ἱεραρχῶν καὶ τῶν δυναμένων νά εύρεθοῦν Κληρικῶν.

Οἶκοθεν νοεῖται, ὅτι οἱ βουλόμενοι δύνανται νά ἀποστέλλουν καὶ κατευθείαν πρός τὸν Ἀρχιεπίσκοπον εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου (μέ τὴν ἔνδειξιν «διά τὸ Ἅγιον Μύρον») τὴν οἰανδήποτε χρηματικήν συνεισφορά των διά τὰς πολλὰς ἀνάγκας τῆς ὅλης ἱερᾶς τελετῆς.

Πεποιθότες ὅτι ἀπαντες θά συνδράμετε διλοψύχως εἰς τὴν ἀπό πάσης ἀπόφεως ἐπιτυχίαν τῆς συνόλου προσπαθείας, εὐχόμεθα ὅπως ὁ «χρίσας ἡμᾶς Θεός, ὁ καὶ σφραγισάμενος ἡμᾶς καὶ δούς τὸν ἀρραβώνα τοῦ Πνεύματος ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν»², ὁ καὶ τὰ θεῖα αὐτοῦ χαρίσματα διά τῆς σφραγίδος τῆς δωρεᾶς τοῦ Παναγίου Πνεύματος παρέχων, ἐπιδαψιλεύσῃ ἀφθόνως τὴν ἀνταπόδοσιν καὶ εὐλογίαν Αὐτοῦ πρός πάντας τούς εὐλαβῶς συναντιληφούμενους.

Αὐτοῦ ἡ χάρις καὶ τὸ ἀπειρον ἔλεος εἴησαν μεθ' ὑμῶν ἀπάντων. Άμήν.

Διά τὴν Ἱεράν Σύνοδον

Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ
† Ο ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΜΑΚΑΡΙΟΣ

 υχρόνως δέ, συνεστήθη Συνοδική ἐπιτροπή διά τὰς ἀνάγκας τῆς πολυσχιδοῦς προετοιμασίας τῆς τελετῆς τοῦ Ἀγίου Μύρου, μέ Πρόεδρον μέν τὸν ἴδιον τὸν Μακαριώτατον, μέλη δέ τὸν Ἀρχιμανδρίτην Μακάριον Πουναρτζόγλου καὶ τούς Ἱερομονάχους Γερόντιον Σούκουλην καὶ Μάξιμον Σαραφίδην.

Μέ ἀφορμήν τοῦ ἔξοχου σημασίας γεγονότος τοῦ καθαγιασμοῦ τοῦ Ἀγίου Μύρου, ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος συνεκάλεσε τὴν πρώτην Κληρικολαϊκήν Σύναξιν Ἀττικῆς εἰς τὸν Ἱερόν Ναόν τῶν Ἀγίων τριῶν Παρθένων εἰς Βοτανικόν Ἀθηνῶν, τὴν Πέμπτην τοῦ Μεγάλου Κανόνος (12/25 Μαρτίου) κατά τὸ ἐσπέρας.

Ἄς δώσωμεν ὅμως τὸν λόγον εἰς ἔναν εὔσεβη ἐν Χριστῷ ὀδελφόν μας, ὁ ὅποιος παρευρεθείς εἰς τὴν ἐν λόγῳ Σύναξιν καὶ ἐντυπωσιασθείς ἐκ τῆς συνόλου προσπαθείας, γράφει τὰ ἔξης, εἰς γλῶσσαν ἀπλῆν.

2. B' Κορ. α' 21.

«Η εἰσήγησις τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου ἦτο κάτι τό μοναδικό, ἐπιστημονικό, ἰστορικό! Ἐχοντας εύσεβη σκοπό νά φθάσουν οἱ Ἱερεῖς καί οἱ Πιστοί ἐνημερωμένοι καί κατηοτισμένοι εἰς τάς ἀγίας ἡμέρας τῆς παρασκευῆς τοῦ Ἅγιου Μύρου, ὁ Μακαριώτατος ἔκεινησε τήν εἰσήγησίν τοῦ περιγράφοντας κάθε λεπτομέρεια εἰς τήν καθιερωμένην τελετήν τοῦ Ἱεροῦ αὐτοῦ Μυστηρίου τῆς Ὁρθοδόξου Ἑκκλησίας.

Πῶς διαλύεται τό κερί σέ ζεστό λάδι καί γίνεται μία κολοειδής μάζα μέ τά διάφορα ἔκχυλίσματα. Πῶς προσθέτονται διάφορα πανάκριβα, πολύτιμα, μυριώνυμα καί σπάνια ἀρώματα καί αιθέρια πτητικά ἔλαια. Πῶς ἔργάζεται ἡ εύλογημένη ὅμαδα τῶν χειροθετουμένων εύλαβεστάτων μυρεψῶν, ἀκοκνως καί μέ αὐτοθυσίαν. Ἀκόμη καί πῶς ἀναμιγνύονται καί διαλύονται καί ἐνώνονται ὅλα αὐτά, ἀπό ποῦ προέρχεται τό καθένα, πῶς παρασκευάζεται καί τί ἴδιότητες ἔχει!

Ἀνέφερεν ἐπίσης, ὅτι τοῦτο τό Ἅγιον Μυστήριον ἔλκει τήν καταγωγήν του ἀπό τήν χρίσιν που διατάσσει ἡ Παλαιά Διαθήκη νά γίνεται εἰς τούς Ἱερεῖς, Προφῆτας καί Βασιλεῖς μέ μῦρον. Ὄτι ἀντικατέστησε ἐπίσης τόν 2ον μ.Χ. αἰῶνα τήν Ἀποστολικήν ἐπίθεσιν τῶν χειρῶν εἰς τούς Πιστούς, διά τῆς ὁποίας ἐδίδετο ἡ Χάρις τοῦ Ἅγιου Πνεύματος εἰς αὐτούς, καί ὅτι μέ τήν χρίσιν τοῦ Ἅγιου Μύρου ὁ χριόμενος Πιστός ἀνήκει πλέον εἰς τό «γένος ἔκλεκτόν, βασίλειον ἱεράτευμα, ἔθνος ἄγιον» κατά τόν Ἀπόστολον Πέτρον.

Περιέγραψε μέ θεῖον ζῆλον τήν πολύπλοκον καί πολύμορφον διαδικασίαν τῆς προετοιμασίας καί τοῦ καθαγιασμοῦ τοῦ Ἅγιου Μύρου, ἡ ὁποία ξεκινᾷ τήν Κυριακήν τῶν Βαΐων μέ τήν χειροθεσίαν τῶν ἀδελφῶν μυρεψῶν, εἰς τούς ὁποίους διαβάζεται εἰδική εὐχή καί ἐπιτίθεται ἀργυρός σταυρός εἰς ἔκαστον ἔξ αὐτῶν. Πῶς τελεῖται ἡ ὅλη Ἱερά ἀκολουθία, πῶς γίνεται Μικρός Ἀγιασμός, οἱ εἰδικές Παρακλήσεις, πῶς ἀνάβει ἡ φωτιά, πῶς γεμίζουν τά δοχεῖα, πῶς γίνεται διαρκῶς καί ἀνελλιπῶς ἡ ἔψησις καί ἡ ἀνάδευσις ἀπό τήν Μεγ. Δευτέραν ἔως καί τό βράδυ τῆς Μεγ. Τρίτης. Πῶς γίνεται ἡ μετάγγισις στά εἰδικῶς πρός τοῦτο κατασκευασμένα δοχεῖα, καθώς καί κάθε λεπτομέρεια τῆς τελικῆς τελετῆς τοῦ καθαγιασμοῦ τοῦ Ἅγιου Μύρου κατά τήν Ἀγίαν καί Μεγάλην Πέμπτην.

Τί νά πρωτογράψει κανείς ὅμως περί ὅλων αὐτῶν, τά ὅποια μέ ἀπίστευτο καί πρωτοφανῆ ζῆλο, κόπο, ἐπιμέλεια, ὀργάνωση καί μεθοδικότητα ἀνέλυσεν αὐτός ὁ νέος Ἱεράρχης, ὁ ὁποῖος ἔξαφνα ἀνεφάνη μέσα ἀπό μιά ἄνυδρο πνευματική γῆ πολλῶν ἐτῶν, πού εἶχε ἀπογοητεύσει καί ἀποξηράνει τίς καρδιές μας, γιά νά τίς γεμίσει τώρα μέ μίαν δυνατήν καί πρωτόγνωρη χαρά μιᾶς ξεχωριστῆς ποιότητος ζωῆς, μία ἀληθινή, εύλογημένη ἀποκάλυψη μέσα στήν δική μας μονότονη γεύση τῆς ζωῆς, ἀποκάλυψη ποῦ ξεπερνᾷ τό ἐφήμερο, τό τυπικό, τό ψυχρό, τήν ξήρανση τῆς πνευματικῆς ἀγάπης!...»

Ἄφηνομεν τήν ἐνθουσιώδη πένα τοῦ ἀγαθοῦ ἐν Χριστῷ ἀδελφοῦ, συνεχίζοντας τήν ἴδικήν μας περιγραφήν. Εἰς τήν Κληρικολαϊκήν Σύναξιν ἐν συνεχείᾳ ἐγένετο διαλογική συζήτησις μέ τούς παρευρισκομένους ἀδελφούς Κληρικούς καί Λαϊκούς, ἀφοῦ πρῶτον ἐτελέσθη καί τό Μέγα Άποδειπνον. Παρών ἦτο δέ εἰς τήν Σύναξιν καί ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Μεσογαίας & Νήσων κ. Χριστοφόρος.

Άλλα ποῖος νά συλλάβῃ καί διηγηθῇ τόν ἀκολουθήσαντα συνεχῆ καί ἀταλάντευτον ἀγῶνα εἰδικά τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου, ὥστε εἰς τόν ὀλίγον χρόνον πού εἶχε εἰς τήν διάθεσίν του νά προετοιμάσει τέλεια κατά πάντα τά ἀναγκαῖα ὄλικά καί ὅτι ἔτερον ἀναγκαῖον διά τήν σύνολον τελετήν; Καί μάλιστα ἀνάμεσα εἰς τάς τόσας δυσκολίας καί μερίμνας, τάς ὁποίας φυσικῶς περνᾶ καί ἔχει ἔνας νεωστί ἐνθρονισθείς Ἀρχιεπίσκοπος, μακράν τής ἔως πρό τινος ἔδρας του! Λέβητες, στρόφυγγαι, ἀργυροί ὄμφορεῖς μικροί καί μεγάλοι, εἰδικοί στραγγιστῆρες, ἀντλίες, εἰδικά θερμόμετρα καί διάφορα ἄλλα ἔξεζητημένα ὄργανα, πρό πάντων δέ τά δεκάδες κόμμεα, βάλσαμα, καρποί, ριζώματα, ριτίνες, ἄνθη, ἀποστάγματα, σπόροι, πολλά δὲ τούτων δυσεύρετα καί σπάνια!

Καί ὅμως! Συνευδοκοῦντος τοῦ Τρισαγίου Θεοῦ ἡμῶν καί ἀποδεικνύοντος οὕτως ὅτι δύντως εύλογει καί συνεπικουρεῖ ἐπί τή προσπαθείᾳ, ἔργον τό ὁποῖον πᾶς ἔτερος ἐτοιμάζει καί ὀργανώνει πρό πολλῶν μηνῶν, ὁ ἀκάματος Ἀρχιεπίσκοπος μετά τῶν ὀλίγων, ἀλλ' εύόρκων συνεργατῶν του ἡτοίμασε καί ὠργάνωσε τόσον ἀρτια καί τέλεια, ὥστε οἱ πάντες κατεπλάγημεν καί ἐθαυμάσαμεν!

Δύο έβδομαράδας πρό της Άγιας καί Μεγάλης Ἐβδομάδος διενεμήθη εἰς ὅλους τούς Ἰ.Ναούς εἰδικόν φυλλάδιον μέ τό λεπτομερές πρόγραμμα τῆς ὅλης προπαρασκευῆς, πρός ἐνημέρωσιν πάντων, ἀπό τὴν Κυριακήν τῶν Βαΐων ἔως καί τὴν Άγιαν καί Μεγάλην Πέμπτην.

Συμφώνως, λοιπόν, μέ τό προκαταρτισθέν τοῦτο πρόγραμμα, ἐπελθούσης τῆς Κυριακῆς τῶν Βαΐων (22 Μαρτίου/4 Ἀπριλίου) ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Μακάριος ἰερούργησε καί ἐκήρυξε τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ εἰς τὸν Ἰ.Ναόν τῆς Ὁσίας Εἰρήνης τοῦ Χρυσοβαλάντου εἰς Καμίνια Πειραιῶς, Ναός ὃ ὅποιος ἐπελέγη ὑπό τῆς Άγιας καί Ἱερᾶς Συνόδου ὡς ὁ πλέον καταλληλότερος (λόγῳ μεγέθους, εὐκοσμίας καί βοηθητικῶν χώρων) διά τὴν ὄλην προετοιμασίαν καί τελετήν τοῦ Αγίου Μύρου.

Περὶ δέ τό τέλος τῆς Δοξολογίας προσήχθησαν ὑπό τῶν Ἱεροδιακόνων ἐνώπιον τοῦ Μακαριωτάτου, ἐπί τοῦ Ἀρχιερατικοῦ θρόνου ὅντος, οἱ προορισθέντες 10 ἐν Χριστῷ ἀδελφοί κοσμήτορες Μυρεψοί, οἱ ὅποιοι ἔμελλον νά ἐπιβλέπουν καί ἐργασθοῦν κατά τὸ Τυπικόν τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὴν προπαρασκευήν καί ἔψησιν τοῦ Ἅγιου Μύρου, φοροῦντες τούς εἰδικούς λευκούς ποδήρεις χιτῶνας.

Ο Μακαριώτατος ἀναγνώσας τὴν σχετικήν εὐχήν: «Κύριε... ὁ καλέσας τούς δούλους σου τούτους εἰς τό διακονῆσαι τῷ Ἱερῷ ἔργῳ τῆς παρασκευῆς καί ἐψήσεως τοῦ Ἅγιου Μύρου...», εὐχήθηκεν αὐτοῖς δύναμιν καί φώτισιν παρά Θεοῦ εἰς τό σύνολον ἔργον, ἐναπόθεσας ἄμα ἐπί τῷ στήθει αὐτῶν τὸν Τίμιον Σταυρόν τῆς Ἱερᾶς ταύτης διακονίας, ὃ ὅποιος ἔφερεν παράστασιν ἀνάγλυφον εἰς

μέν τὴν μίαν πλευράν τῆς Σταυρώσεως τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, εἰς δέ τὴν ἑτέραν τῆς Βαπτίσεως Αὐτοῦ. Οἱ εὐλαβεῖς Μυρεψοί (κατά τό σχετικόν Τυπικόν) παρηκολούθησαν ἐν συνεχείᾳ τὴν Θείαν Λειτουργίαν ίσταμενοι ἔναντι τοῦ Ἀρχιερατικοῦ θρόνου, ώς πρόσωπα ἄξια ἐξεχούσης τιμῆς, μέχρι καί τῆς ἀπολύσεως αὐτῆς.

Μυρεψοί ἔχειροθετήθησαν οἱ ἔξῆς εὐλαβέστατοι ἐν Χριστῷ ἀδελφοί: Σπυρίδων Παπαχρῆστος, Γεώργιος Νέζης, Στυλιανός Βλυσίδης, Κωνσταντίνος Γουναλάκης, Άναστασιος Κάβουρας, Σπυρίδων Κάβουρας, Διονύσιος Συνοδινός, Μενέλαος Μαρκόπουλος, Νεκτάριος Παπαθανάσης, Θωμᾶς Συνοδινός.

Tὴν δέ πρωῖαν τῆς Άγιας καί Μεγάλης Δευτέρας, ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Αὐλῶνος & Βοιωτίας κ. Ἀγγελος ἐτέλεσε τὴν Θείαν καί Ἱεράν Λειτουργίαν, μετά τὴν ὅποιαν ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος συνοδεύσεντος ὑπό τοῦ ἀγίου Αὐλῶνος καί ὑπό τοῦ ἀγίου Μεσογαίας κ. Χριστοφόρου, ώς καί τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου, τῶν Ἱεροφαλτῶν προπορευομένων καί φαλλόντων τό Ἀπολυτίκιον τῆς Ὁσίας τοῦ Ἰ.Ναοῦ, προσῆλθεν ἐν Ἱερᾷ πομπῇ εἰς τό Ιερόν Κουβούκλιον· τουτέστιν εἰς τὸν ἄγιον ἐκεῖνον ἥτοιμασμένον καί ηγήτρεπισμένον χῶρον τοῦ Ἰ.Ναοῦ, ὅπου ἔμελλε νά λάβῃ χῶρα ἡ ἐτοιμασία καί ἔψησις τοῦ Ἅγιου Μύρου, ἐνθα «κάμινοι, λέβητες κενοί μείζονες καί ἐλάσσονες, λαβίδες, λόγχαι καί πάντα τά τῆς μυρεψικῆς κατασκευῆς ἐπιτήδεια».

Ο Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος τελέσας τόν μικρόν Ἅγιασμόν, ἐράντισε δι' αὐτοῦ ἀπαντα τά σκεύη καί σύνεργα, τούς λέβητας, τά δοχεῖα, τά εἰδικά φιαλίδια κ.λ.π.. Ἐκκι-

νώντας δέ τήν σύνολον διαδικασίαν παρασκευῆς κατά τά ἐν τῷ Τυπικῷ εἰωθότα, ἔρριψε πρῶτον εἰς τόν μέγαν λέβητα ἐν σχήματι Σταυρικῷ ἔλαιον καὶ οἶνον. Ἀκολούθως λαβών τό κάνιστρον τῶν ἀρωμάτων καὶ τῶν ἀνθέων ἔρριψε σέπαλα καὶ πέταλα εὐόσμων ἀνθέων τῆς ἐποχῆς, εὐλογήσας πρῶτον αὐτά.

Ἐν συνεχείᾳ ἦναψε τήν ύποκάτω τοῦ λέβητος πυράν, «ώς τῷ τοῦ Πνεύματος ἐξυπηρετῶν μυστηρίῳ».

Mετά τήν τοιαύτην ἐκκίνησιν τοῦ συνόλου ιεροῦ ἔργου ὑπ' αὐτοῦ τούτου τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου, οἱ Μυρεφοί ἥρχισαν μετά πλείστης εὐλαβείας, ἀκαταπαύστου προσοχῆς καὶ ἀκαταπονήτου ἐργασίας, «τήν ἐπιστήμην εἰδότες μετά πολλῆς ὅτι προσοχῆς», τήν ἐπί ἔν δλόκληρον τριήμερον πολύπλοκον διαδικασίαν παρασκευῆς καὶ ἐψήσεως τοῦ πολυσυνθέτου ἐκείνου ὑγροῦ καὶ ἀγιασμένου ὄλικοῦ - τό δόποιον θά ἐγένετο τήν Ἅγιαν καὶ Μεγάλην Πέμπτην μέ τήν ιεράν ἀκολουθίαν τοῦ τελικοῦ καθαγιασμοῦ Μύρου Ἅγιον - ἐκχέοντες διαδοχικῶς καὶ ιεραρχικῶς συγκεκριμένην ποσότηταν ἔλαιον, οἴνου καὶ ἀπάντων τῶν ὑπολοίπων ὄλικῶν, ἀναδεύοντες ταῦτα καθ' ὅλας τάς ἡμέρας, καὶ ἀγρύπνως ἐπιβλέποντες καὶ ἀναθεωροῦντες τά γενόμενα.

Συγχρόνως τό ἐσπέρας τῆς Ἅγιας καὶ Μεγάλης Δευτέρας ἐτελέσθη ιερόν Μνημόσυνον ὑπέρ ἀναπαύσεως τῶν προσφιλῶν νεκρῶν, ὑπέρ τῶν δόποιών προσεφέρθησαν εἰδη, χρήματα καὶ προσωπικὴ ἐργασία διά τήν ἔτοιμασίαν τοῦ Ἅγιου Μύρου.

Ἐπίσης, καθ' ὅλον τό τριήμερον διάστημα τῆς ἔτοιμασίας καὶ παρασκευῆς τοῦ Ἅγιου Μύρου ἀνεγινώσκετο ἐν τῷ Ιερῷ Κουβουκλίῳ τό Ἅγιον «Τετραευαγγέλιον», πρῶτον

μέν ὑπό τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου καὶ τῶν λοιπῶν Ἐπισκόπων, δεύτερον δέ ὑπό πάντων τῶν ἑκάστοτε παρευρισκομένων Κληρικῶν.

Tήν Ἅγιαν καὶ Μεγάλην Τρίτην, ἀφοῦ πρῶτον ἐνωρίς τήν πρωΐαν ιερουργήθη ἡ θεῖα μυσταγωγία τῆς Προηγιασμένης Λειτουργίας ὑπό τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου κ. Μακαριου, ὁ Μακαριώτατος σύντῷ Ιερῷ Κλήρῳ καὶ Λαῷ ἐτέλεσαν τόν μικρόν Παρακλητικόν Κανόνα τῆς Θεοτόκου, ὑπέρ ὑγείας καὶ σωτηρίας ἀπάντων τῶν εὐσεβῶν καὶ Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν τῶν συντελεσάντων εἴτε ἐν εἴδει, εἴτε ἐν ἐργασίᾳ ἡ χρήματι διά τήν σύνολον προετοιμασίαν καὶ παρασκευήν τοῦ Ἅγιου Μύρου.

Καθ' ὅλην δέ τήν διάρκειαν τῆς ἀδιαλείπτου ἐψήσεως τοῦ Ἅγιου Μύρου, κατά παλαιάν Ἐκκλησιαστικήν Παράδοσιν οἱ Πιστοί ἐν προσευχῇ, εὐλαβείᾳ καὶ πόθῳ καὶ φόβῳ θείῳ ἀνέδευον (ἀνακάτευον) τό ἀναβράζον ὑγρόν μίγμα, διά τῆς εἰδικῆς ξυλίνης κουτάλων.

Τό ἐσπέρας τῆς ἰδίας ἡμέρας ἐτελέσθη καὶ πάλιν Μνημόσυνον ὑπέρ τῶν προσφιλῶν νεκρῶν τῶν καθ' οίονδήποτε τρόπον βοηθησάντων εἰς τήν ὅλην διαδικασίαν.

Ο Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος παρών ὀλκνως καὶ μέ διάπυρον ζῆλον κατά διαφόρους χρονικάς στιγμάς, δέν διέλιπε νά παρακολουθῇ, βοηθᾷ καὶ ὀδηγῇ τάς ἐργασίας, ἐνῶ καὶ πάλιν προσέθεσεν εἰς τόν λέβητα ἰδίαις χερσί ἔλαιον, οἶνον καὶ ἀνθη εύοσμα, τοῦ Ιεροῦ Τετραευαγγελίου ἀνελλιπῶς ἀναγινωσκομένου.

Ἀπό τῆς ἐσπέρας δέ ταύτης τῆς Ἅγιας ἡμέρας ἥρχισεν ἡ σταδιακή μείωσις τῆς φλογῆς κάτωθεν τοῦ μεγάλου λέβητος, ὡστε -

κατά τάς σχετικάς όδηγίας τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας- νά εἶναι δυνατή κατά τήν πρωΐαν τῆς ἐπομένης ἡμέρας Ἁγίας καὶ Μεγάλης Τετάρτης ἡ ἀπόσταξις τοῦ ὑγροῦ καὶ ἡ πρόσθεσις τῶν πλέον εὐαίσθητων αἰθερίων ἐλαίων, τά δοπία ἔξατμίζονται καὶ ἀλλοιώνονται εἰς θερμοκρασίαν ἀνω τῶν 20° C.

Κατ' αὐτήν ἐπίσης τήν ἡμέραν, εύδοκίᾳ καὶ ἀγαθότητι τοῦ Παντευλογήτου Θεοῦ ἥμων, γέγονεν καὶ ἐν ἔτερον σημαντικόν γεγονός. Ἔφθασεν ἐκ Ρωσίας, κατόπιν μερίμνης καὶ ἐπιθυμίας τοῦ Μακαριωτάτου, μικρά ποσότης Ἅγιου Μύρου καθαγιασθέντος ὑπὸ τοῦ Ἅγιου Πατριάρχου Ρωσίας Τύχωνος (+1925), τό δοπίον κατεῖχον ἡμέτεροι Ιερεῖς ἐν Ρωσίᾳ ως ἱερόν θησαυρόν ἀνεκτίμητον, τό δοπίον καὶ προσετέθη μετέπητα ως ζύμη ἀγία εἰς τό καθαγιασθέν νέον Μύρον!³⁾

Tὴν πρωΐαν τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Τετάρτης ἐν ἦ ἐφέτος συνέπεσεν καὶ ἡ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου ἱερά μνήμη, εἰς τόν Ἱ.Ναόν τῆς Ὀσίας Εἰρήνης τοῦ Χρυσοβαλάντου τήν Θείαν Λειτουργίαν ιερούργησεν ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης

3) Ἡ παράδοσις τῆς προσθέσεως παλαιοῦ καθηγιασμένου Ἅγιου Μύρου εἰς τό καθαγιασθέν νέον, ἀναφέρεται κατά καιρούς καὶ εἰς ἄλλας κατά τόπους Ὁρθοδόξους Ἐκκλησίας, περισσότερον δέ ἐν Ρωσίᾳ, δποιοὶ Ὁρθόδοξοι Ρῶσοι ἔως καὶ σήμερον ἔχουν δοχεῖον ἐκ τοῦ Ἅγιου Μύρου τό δοπίον εἶχαν παραλάβει τόν 10ον αἰῶνα ἀπό τήν Κωνσταντινούπολιν, ὅτε ἐπίστευσαν εἰς Χριστόν. Ἔκτοτε δποτε καθηγίαζον Ἅγιον Μύρον προσέθετον μικράν ποσότητα ἐκ τοῦ παλαιοῦ, τήν δοπίαν ἔπειτα ἀνεπλήρωναν ἐκ τοῦ νέου! Οὕτως ἔως καὶ σήμερον τό παλαιόν ἐκεῖνο δοχεῖον τοῦ ἀρχαίου Ἅγιου Μύρου εἶναι ὑπερπλῆρες, ὀπωδόπιτε δέ ἐξ αὐτοῦ ἔχει προστεθεῖ καὶ εἰς τό ὑπό τοῦ Ἅγιου Τύχωνος καθαγιασθέν (πρβλ. Ἀρχιμανδρ. Παύλου Μενεβίσογλου - Τό ἄγιον Μύρον, ἔκδ. 1983, σελ. 112).

Μεσογαίας & Νήσων κ. Χριστοφόρος, μετά τῆς ὁποίας προέστη ἐπίσης εἰς τήν ἵεράν Παρακλησιν τῆς Θεοτόκου ὑπέρ τῶν Πιστῶν, ὡς ἐγένετο καὶ τήν προηγηθεῖσαν Μεγάλην Τρίτην.

Μέ τό πέρας τῆς ἵερᾶς Παρακλήσεως μετά πλείστης ὅσης προσοχῆς, εὐλαβείας καὶ φόβου Θεοῦ ἡρχισεν ὑπό τῶν 10 μυρεψῶν ἡ κοπώδης ἐργασία ἀποστάξεως, φιλτραρίσματος καὶ ἐκκαθαρίσεως τοῦ ἡγιασμένου ὑγροῦ, ἐπικρατούσης ἀπολύτου σιγῆς ἐν δέει πολλῷ πάντων τῶν παρευρισκομένων, τοῦ ἀρρείος εὐώδιαζοντος ἀρώμασιν ὑπερκοσμίοις ἐκ τοῦ ἀποστραγγιζομένου ὑγροῦ, ὥστε ὑπῆρχεν ἡ αἴσθησις ὅτι εὑρίσκετο τις εἰς τόν μυριώνυμον Παράδεισον μετά Πατριαρχῶν, Προφητῶν καὶ Ὀσίων, ἄδων τῷ Τρισαγίῳ Θεῷ τά τοῦ Ἀσματος:

«Οσμὴ μύρων σου ὑπέρ πάντα τά ἀρώματα· μῦρον ἐκκενωθέν ὄνομά σου... ὀπίσω σου, εἰς ὀσμήν μύρων σου δραμοῦμεν.»⁴⁾

Ολοκληρωθείσης τῆς ἐπεξεργασίας ταύτης, ὁ ἀκαταπόνητος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Μακάριος ἐπιστρέψας ἐκ τῆς Στυλίδος Φθιώτιδος, ὅπου συμμετεῖχεν μετά τοῦ πολιοῦ Γέροντος Μητροπολίτου ἀγίου Φθιώτιδος & Θαυμακοῦ κ. Καλλινίκου εἰς τήν πανήγυριν τοῦ ἐκεῖσε Ιστορικοῦ Ἱ.Ναοῦ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου, προσελθών ἐν τῷ Ἱερῷ Κουβουκλίῳ προσέθεσεν -μετά τήν ἀνάγνωσιν τῶν εἰδικῶν σχετικῶν εὐχῶν- εἰς τόν καθαρόν λέβητα τά ἡτοιμασμένα αἰθέρια ἔλαια, ροδέλαιον, κιτρέλαιον, δαφνέλαιον, νάρδον, μόσχον, ἔλαιον ἴασμου, μελίσσης κ.λ.π..

Ἐν συνεχείᾳ οἱ εὐλαβεῖς Μυρεψοί μετέγγισαν ἐν προσοχῇ καὶ φόβῳ Θεοῦ τό ἡγιασμένον ὑγρόν εἰς τούς εἰδικῶς ἐπί τούτῳ κατασκευασθέντας «διά συνδρομῆς εὐγενῶν Χριστιανῶν» 12 ἀργυρούς ἀμφορεῖς διλάβους, 8 ἀργυρούς ληκύθους καὶ μίαν ἀργυράν Μυροθήκην, σκεύη ἄπαντα φυλαχθέντα εἰς τό Ιερόν Κουβουκλιον μέχρι τήν πρωΐαν τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Πέμπτης, ὁπότε καὶ προσηγένθησαν διά τόν τελικόν καθαγιασμόν εἰς τόν Ἱ.Ναόν.

Ἡ υποστάθμη τοῦ ἀναβράζοντος λέβητος, δηλαδή τό υλικόν τό δοπίον καθίζησε καὶ περιέχει ἀρωματικόν ἀδιάλυτον ἵζημα, ἀπετέλεσε τήν ἡγιασμένην βάσιν πρός παρασκευήν

πανευόσμου θυμιάματος κατόπιν εἰδικῆς ἐπεξεργασίας (συμφώνως παραδόσεως ἀρχαίας), τό δοποῖον ἀφοῦ ἐτοποθετήθη εἰς εἰδικά ὀνα- μνηστικά μικρά κυτία μέ τὴν σφραγίδαν τῆς Ἱ. Συνόδου, διενεμήθη χάριν εὐλογίας εἰς τούς Πιστούς, μετά τὴν ὀλοκλήρωσιν τοῦ Ἱεροῦ Μυστηρίου καὶ τῆς θείας Μυσταγωγίας τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Πέμπτης.

Ἐπίσης μικρόν μέρος τῆς ὅλης τοῦ μήπω καθαγιασθέντος παρασκευάσματος μετά τῶν περρισευθέντων αἱθερίων ἐλαίων καὶ ἀρωμάτων, ἐκ τῶν δοποίων ἔχρησιμοποιήθησαν διά τὸ Ἅγιον Μύρον καὶ ἐν οἷς -καθώς προεγράφη- εἶχαν ἀναγνωσθεῖ αἱ εἰδικαὶ σχετικαὶ εὐχαὶ, ἐφύλαξεν δὲ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος διά ιατρικούς θεραπευτικούς σκοπούς τῶν εὔσεβῶν καὶ Ὄρθοδόξων Χριστιανῶν, ὡς ἀναφέρει καὶ παλαιόν Εὐχολόγιον τοῦ ἀλλοδαποῦ ἐρευνητοῦ Γκόαρ (1730), ὅτι ὁ Πατριάρχης «κομίζει ἐκ τοῦ οὕτως ἐψηθέντος Μύρου ἐπιτρέπειν εἰς τὴν Πατριαρχικήν κέλλην, ιατρείας χάριν», καὶ τό δοποῖον ὁνομάζεται Νάρδον.

Καὶ ὅντως! Εὐλαβής ἐν Χριστῷ ἀδελφός μᾶς ἐπληροφόρησεν ἀγαλλόμενος, ὅτι χρίσας μέ τοῦτο τό ἥγιασμένον Νάρδον τὴν δεκαετῆ θυγατέρων του, ἡ δοποίᾳ ἐδυσκολεύετο λίαν εἰς τὴν ἐκμάθησιν τῶν σχολικῶν της μαθημάτων, εὐθὺς ἀμέσως, ἄνευ παρελεύσεως οὐδέ δύο λεπτῶν, ἀπεστήθισε καὶ ἐδιάβασε τά δυσκολώτερα τῶν μαθημάτων της τοσοῦτον εὐκόλως, ὅσον ποτέ ἄλλοτε!

Τέλος, καθ' ὅλας τάς ἡμέρας τῆς παρα-

σκευῆς καὶ ἐψήσεως τοῦ Ἅγιου Μύρου, εἰς τόν ἐπιλεχθέντα Ἱ.Ναόν της Ὁσίας Εἰρήνης ἐτέθη πρός προσκύνησιν καὶ ἐπιπρόσθετον τῶν Πιστῶν ἀγιασμόν ἡ θαυματουργός Ἱερά Εἰκὼν τῆς Παναγίας τῆς Πορταϊτίσσης, προσκομισθεῖσα μερίμνη τοῦ οἰκείου Ἱεράρχου Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Πειραιῶς κ. Νήφωνος ἐκ τῆς Ἱ.Μονῆς Ἁγίας Σκέπης Κερατέας Ἀττικῆς.

Γ 'πέφθασε, λοιπόν, καὶ ἡ τρισευλογημένη ἐκείνη ἡμέρα τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Πέμπτης, ὅταν θά ἐγένετο καὶ διετέλεσε καθαγιασμός τοῦ Ἅγιου Μύρου.

Άλλα ποία χείρ νά περιγράψῃ τό μεγαλεῖον τῆς ὄντως Ἁγίας ἐκείνης ἡμέρας; Ποία διάνοια νά παραδώσῃ καὶ ἐξηγήσῃ τήν θείαν δύναμιν, τήν ἐπουράνιον γοητείαν, τήν ἀνεπανάληπτον ἐκείνην μυσταγωγίαν, ἡ δοποίᾳ ἐνεθύμιζε βιβλικές ἀφηγήσεις καὶ ἡχμαλώτισε τάς καρδίας πάντων τῶν παρευρισκομένων, ὑπερπληρώνοντας πᾶσαν προσδοκίαν;

Παρόντες μέ καταφανῆ συγκίνησιν δὲ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Μακάριος καὶ οἱ Σεβασμιώτατοι Ἐπίσκοποι ἡμῶν Φθιώτιδος & Θαυμακοῦ κ. Καλλίνικος, Θεσσαλονίκης κ. Εύθυμιος, Μεσογαίας & Νήσων κ. Χριστοφόρος, Αύλωνος & Βοιωτίας κ. Ἀγγελος, Κρήτης κ. Ἀρέθας καὶ Φιλίππων κ. Ἀμβρόσιος, μόνον τοῦ Πειραιῶς κ. Νήφωνος μή δυναμένου νά συμπαραστῇ, λόγω ἐξάφνου ἀσθενείας του.

'Ο θεσπέσιος χορός τῶν Ἱεροφαλτῶν, μέλη

τῆς ἔξαιρέτου δρθιδόξου βυζαντινῆς χορωδίας τοῦ Μουσικολογιωτάτου Διδασκάλου κ. Μιχαήλ Μακρῆ, εὐθύς ἐκ τῆς ἀρχῆς τῆς ιερᾶς τελετῆς ἀνεβίβασε τόν νοῦν τῶν παρισταμένων Πιστῶν ἐνθα «ὁ καθήμενος ἐπὶ τῶν Χερουβίμ, ὁ ὑπερύμνητος καὶ ὑπερψυφούμενος εἰς τούς αἰῶνας»⁵ διά τῆς ἐντέχνου ἀποδόσεως τοῦ ἀρχαίου Ἐκκλησιαστικοῦ ὄντος «Ἀνωθεν οἱ Προφῆται», τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου καὶ τῶν συνεπισκόπων ἐνδυομένων τά ιερά των ἀμφια.

Τῶν δέ κωδώνων τοῦ Ἰ.Ναοῦ ἡχούντων χαρμοσύνως, οἱ ἀγιοι Ἀρχιερεῖς προσελθόντες εἰς τό Ιερόν Κουβούκλιον παρέλαβον τά εἰδικά ἀργυρά δοχεῖα καὶ οἱ Κληρικοί τούς διλάβους ἀμφορεῖς, ὅπότε καὶ ἥρχισεν ἡ ιερά λιτανεία διά τήν πανηγυρικήν εἴσοδον εἰς τόν Ἰ.Ναόν, τῆς ιεροπρεποῦς πομπῆς προπορευομένου τοῦ Τιμίου καὶ Ζωοποιου Σταυροῦ, ἀκολουθούντων δέ τῶν ιερῶν ἐξαπτερύγων καὶ ριπιδίων, τῶν δέ Ιεροφαλτῶν εὐρύθμως φαλλόντων τό· «Πάντα χορηγεῖ τό Πνεῦμα τό Ἀγιον», καὶ τά ἔξης τῆς Ιερᾶς Ἀκολουθίας τοῦ καθαγιασμοῦ τοῦ Ἀγίου Μύρου.

”Ηποντο ἐν συνεχείᾳ οἱ Ιεροδιάκονοι μετά θυμιατηρίων καὶ δικηροτρικήρων, οἱ Ἀρχιμανδρίται, Ιερομόναχοι καὶ Πρεσβύτεροι κρατοῦντες ἀνα δύο τούς 12 διλάβους ἀμφορεῖς, τέλος δέ οἱ Ἀρχιερεῖς, προπορευομένου

5) Δαν. γ', 31

τιμῆς ἔνεκεν τοῦ ἀρχαιοτέρου τῇ τάξει Σεβασμιωτάτου Γέροντος Μητροπολίτου Φθιώτιδος & Θαυμακοῦ κ. Καλλινίκου, ὁ ὁποῖος εἰς ἀργυράν Μυροθήκην ἐκράτει τό τοῦ Ἀγίου Τύχωνος Πατριάρχου Ρωσίας ἡγιασμένον Ἀγιον Μύρον. ”Επειτα ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ. Εὐθύμιος, ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Μακάριος καὶ οἱ λοιποί Ἀρχιερεῖς μέ τά οἰκεῖα ἀργυρά δοχεῖα μέ τό πρός καθαγιασμόν ὑγρόν ὑλικόν τοῦ Μύρου, οἱ 10 εὐλαβεῖς Μυρεφοί καὶ δ Πιστός Λαός.

Εἰσελθούσης τῆς ἀγίας ταύτης πομπῆς ἐν τῷ Ιερῷ Ναῷ, οἱ μέν Κληρικοί ἐναπέθεσαν τούς διλάβους ἀργυρούς ἀμφορεῖς πρό τοῦ Εἰκονοστασίου ἔξωθεν τοῦ Ιεροῦ Βήματος εἰς τόπον ὑπερυψωμένον, οἱ δέ Ἀρχιερεῖς τά μικρά ἀργυρά δοχεῖα ἐπὶ τῆς Ἀγίας Τραπέζης, δύο δέ ἔτερα μικρά δοχεῖα (ἐκ τῶν δοποῖων τό ἐν μέ τό Ἀγιον Μύρον τοῦ Όμολογητοῦ Ἀγίου Τύχωνος) ἐπὶ τῆς Ἀγίας Προθέσεως. Τοῦ δέ Ἀρχιεπισκόπου εὐλογήσαντος τόν πιστόν λαόν καὶ τῶν ιεροφαλτῶν φαλλόντων ἐμμελῶς «εἰς πολλά ἔτη», ἀνελθών ὁ Ἀρχιεπίσκοπος εἰς τόν Ἀρχιερατικόν θρόνον καὶ ἐκάστου τῶν Ἐπισκόπων λαβόντος τήν οἰκείαν θέσιν, ἥρχισεν ἡ Συνοδική θεία Λειτουργία.

Ἐπιστάσης τῆς ὥρας τῆς Μεγάλης Εἰσόδου, ὁ Μακαριώτατος προσκυνήσας ἐτοποθέτησεν ἐπὶ τῆς Ἀγίας Τραπέζης ἐκ μέν δεξιῶν τοῦ Ἀγίου Ποτηρίου τό ἐπί τῆς Προθέσεως δοχεῖον τοῦ Ἀγίου Μύρου τοῦ Ἀγίου Τύχωνος, τό δέ ἔτερον ἐπὶ τῆς Προθέσεως δοχεῖον τοῦ μῆπω καθαγιασθέντος Μύρου, ἐξ εὐωνύμων τοῦ Ἀγίου Ποτηρίου.

Ἀκολούθως οἱ Ιερεῖς εἰσῆγαγον ἐν τῷ Ιερῷ Βήματι τούς ἀμφορεῖς τά δοχεῖα τοῦ Ἀγίου Μύρου, τοποθετοῦντες ταῦτα ἐπὶ τῆς Ἀγίας Τραπέζης. Μετά δέ τήν ἐκφώνησιν· «Καὶ ἔσται τά ἐλέη τοῦ μεγάλου Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν...», τοῦ μέν διακόνου ἐκφωνήσαντος τό «Πρόσχωμεν», τῶν δέ Ἐπισκόπων, Κλη-

ρικῶν καὶ τῶν Πιστῶν ἀπάντων συμπροσευχομένων γονυκλινῶς, ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος -κατά τό Τυπικόν τοῦ Ἱεροῦ Μυστηρίου, ἀποκαλύψας, ηὐλόγησε καὶ καθηγίασε ἐν πρός ἐν τά ιερά δοχεῖα καὶ τούς ἀμφορεῖς, ἐπικαλούμενος «ἐν ψυχῇ συντετριμμένῃ καὶ πνεύματι ταπεινώσεως»⁶ τήν θείαν χάριν τῆς Ζωαρχικῆς καὶ Ὁμοουσίου Τριάδος.

Ἄπαντες κατεπλάγησαν ἰδίως ἀπό τήν ἄφογον καὶ ἄριστα ρυθμισθεῖσαν πολύπλοκον τελετήν, ὅπου ὁ Μακαριώτατος διεκρίνετο ὡς γνήσιος πνευματικός Πατήρ καὶ ἡγέτης, ἄγρυπνος καὶ πολύόμματος ὡς Χερουβίμ, κατευθύνων εἰς ὅλους τούς τομεῖς τήν ιεράν τελετήν οὐχί μέτα αὐστηρότητος καὶ ὑπεροφίας, ἀλλὰ μετά πλείστης ἀπλότητος καὶ πανιέρου συγκινήσεως. Παρ’ ὅλας τάς εἰδικάς δὶ’ αὐτόν πολλαπλάς ἐνεργείας ἐν τῇ τελετῇ, οὐδ’ ἐπί στιγμήν διέλιπε νά δόδηγῇ καὶ συμβουλεύῃ ἔσω καὶ ἔξω τοῦ Ἱεροῦ Βήματος μετά πραότητος καὶ ἀγάπης τούς συνιερουργούς του, τούς Κληρικούς καὶ τούς Ιεροφάλατας, ἐπιλύων εὐφυῶς καὶ καθετί καὶ ὅ,τι ἐπιπρόσθετο ζήτημα καὶ πρόβλημα ἀνεφύετο.

Διά τοῦτο καὶ ἡ σύνολος τελετή ἔλαβε μορφήν ιερωτάτην καὶ ἐπιστημονικήν, μέ κινήσεις καὶ παραστάσεις πλήρεις ὑψηλοῦ πνεύματος προσευχῆς καὶ ἀνατάσεως πρός

τόν Τρισάγιον Θεόν ἡμῶν. Τά πρόσωπα πάντων ὡς ἔξαϋλωμένα καὶ δακρυσμένα ἐφανέρωναν τήν ἔσωθεν ψυχικήν ἀναπέτασιν, δύντως «πᾶσαν τήν βιωτικήν ἀποθωμένων μεριμναν»⁷ καὶ ἐνατενιζόντων μέθαιρασμόν καὶ ὑπέκην ἀγάπην πρός τόν στοργικόν Πατέρα, τόν ζηλωτήν Πρωθιεράρχην, τόν κατανυκτικόν προϊστάμενον, τόν εύαίσθητον καὶ ταπεινόν καὶ περί τά θεῖα πολύφροντιν Ἀρχιεπίσκοπον κ. Μακάριον.

Κατά δέ τό Κοινωνικόν ὁ Μακαριώτατος ἔμελλε νά ἐπισφραγίσῃ τήν χαρμόσυνον, κατανυκτικήν καὶ ὡς ἐπουράνιον ταύτην ὄντως Μυσταγωγίαν μέ τήν διακρίνουσαν αὐτόν πασίγνωστον ρητορικήν, ὀπευθύνοντας εἰλικρινεῖς καὶ δοξολογικάς εὐχαριστίας εἰς τόν Θεόν διά τάς ἀδιαλείπτους δωρεάς καὶ εὐεργεσίας. Αὐτοῦ, μάλιστα δέ διά τήν κατά πάντα ἀρίστην κατευόδωσιν καὶ περαίωσιν τοῦ πολυσχιδοῦς ἔργου τῆς παρασκευῆς καὶ τοῦ καθαγιασμοῦ τοῦ Ἅγιου Μύρου, ἐντός μάλιστα τοσοῦτον ὀλίγου χρόνου καὶ ἐν μέσῳ πολλῶν φροντίδων, μετά μικροῦ ἐπιτελείου. Ἡμήνευσε δέ καὶ πάλιν ὥρισμένα ἐκ τῶν τελεσιουργηθέντων κατά τήν ιεράν ἐκείνην τελετήν, καὶ ηὐχαρίστησε ἐν ἀγάπῃ πάντας τούς καθ’ οίονδήποτε τρόπον βοηθήσαντας.

Πρό τῆς ἀπολύσεως ἐγένετο ἐν ἀγίᾳ καὶ πάλιν πομπῇ ἡ κατά τό Τυπικόν λιτάνευσις τοῦ καθαγιασθέντος Ἅγιου Μύρου πέριξ τοῦ Ιεροῦ Ναοῦ, τῶν Ιεροφαλτῶν ἀδόντων περίτεχνα τόν μδ’ φαλμόν. «Ἐξηρεύξατο ἡ καρδία μου λόγον ἀγαθόν...».

Καὶ τέλος εἰς τήν ἀπόλυσιν, ὅμοῦ μέ τό ἀντίδωρον ὁ Μακαριώτατος διένειμεν εἰς τούς Πιστούς τά ιερά ἐκεῖνα κυτία μέ τό πανευῶδες θυμίαμα ἐκ τοῦ ἵζηματος τοῦ μεγάλου λέβητος, περί οὗ προεγράψαμεν.

(Ε) λόγος ἐμάκρυνεν, ἀλλ’ ἀληθῶς, δεκάδες σελίδες καὶ συνέχειες ἀκόμη δέν θά ἔφθαναν διά νά περιγράψῃ εἰς φιλόθεος τήν ἀγίαν ταύτην, ιεράν καὶ σπανίαν πρωτοχριστιανικήν τελετήν,⁸ τήν ἀνάβασιν τοῦ νοός, τά δάκρυα τῆς χαρμολύπης, τάς παλλο-

7) Χερουβικός Ύμνος.

8) Διά τοῦτο καὶ ἡ Ἅγια καὶ Ιερά Σύνοδος σχεδιάζει τήν ἔκδοσιν ἔκτενοῦς φυλλαδίου - βιβλίου μέ περισσότερα στοιχεία καὶ λεπτομερείας, ἀφιερωμένον εἰς τό ιστορικόν γεγονός τῆς παρούσης παρασκευῆς καὶ καθαγιασμοῦ τοῦ Ἅγιου Μύρου.

μένας ἐκ φλογεροῦ θείου πόθου καρδίας τῶν συμπαρισταμένων!

«Ἄδελφιδός μου κατέβη εἰς κῆπον αὐτοῦ, εἰς φιάλας τοῦ ἀρώματος, ποιμαίνειν ἐν κήποις καὶ συλλέγειν κρίνα. Ἐγὼ τῷ ἀδελφιδῷ μου καὶ ὁ ἀδελφιδός μου ἔμοι, ὁ ποιμαίνων ἐν τοῖς κρίνοις.»⁹

Αὐτάς τάς Ἱεράς καὶ ἀγίας στιγμάς ὁ διηγούμενος νοιώθει ἀδυναμίαν καὶ χαίρων δηλώνει πᾶσι τήν ἡττάν του, καθότι ἀνεκδιήγητον εἶναι ὅντως τό αἴσθημα τῆς ψυχῆς τῆς πετουμένης εἰς ἄյλον καὶ ἀπόκοσμον διάστασιν διά τῶν κρυφοιμύστων Ἱερουργιῶν. Ὁ ὁρθολογισμός ἐδῶ ὑποχωρεῖ, ἡ διάνοια περνᾷ εἰς θείαν ἔκστασιν. Μόνον ζεῖ ὁ Πιστός στιγμάς μοναδικάς, ἀσυλλήπτους, ὡς ὑδωρ ρέον ἐκ τῶν χειρῶν, ὡς ὑπερουράνιος εὐώδια, ἔνθα χορός καθαρός ἐορταζόντων, ὡς νοός ἀρπαγή εἰς τρίτον οὐρανόν, ὡς βίωμα καὶ βαθείαν συμμετοχήν καὶ συναίσθησιν Μυστηρίων ἀγνωστῶν καὶ ἀπεριγράπτων, καὶ μόνον εἰς τά ἀρχαῖα Συναξάρια τῶν Ἅγιων συγναντωμένων.

Ἀναστάσεως ἡμέρα λοιπόν ἐπέφθασε καὶ οἱ εὐλαβεῖς Πιστοί τοῦ κλεινοῦ ἄστεως νοιώθουν παροῦσαν μίαν νέαν ἀνάστασιν τῶν πεπτωκότων ψυχῶν, ἐνθυμίζοντα παλαιούς καλούς καιρούς. Οἱ Πιστοί ἀγάλλονται ὄρωντες τόν νέον καὶ ζέοντα τῇ ψυχῇ Ἀρχιεπίσκοπον νά σκορπίζῃ παντοῦ αἰσιοδοξίαν, χαράν, εὐλογημένον λόγον Θεοῦ, Πατρικήν ἀγάπην καὶ στοργήν, εἰλικρίνειαν, εὐαισθησίαν, διαλεκτικήν φροντίδα καὶ

πρόνοιαν, εὐωδίαν ἀγιομυριστικήν παρουσίας ἐνθέου καὶ καλοκαγάθου, προσηγείας, ὀρκού έργατικότητος, πραότητος καὶ διακριτικῆς ὄμολογίας, «τοῖς πᾶσι γενόμενον τά πάντα, ἵνα πάντως τινάς σώσῃ» κατά μίμησιν καὶ ἀναβίωσιν τῆς Παυλείου σοφῆς ποιμαντικῆς, ἡ ὁποία γνωρίζῃ πῶς νά συγκλονίζῃ καὶ νά ἀνακαλῇ τάς ψυχάς πρός μετάνοιαν, ἐπιστροφήν εἰς τόν θεῖον οἶκον καὶ ψυχικήν ἀνάβασιν ἐπί τῇ τῶν ἀρετῶν κλίμακι.

Ἡ δύναμις τοῦ θείου λόγου τοῦ Μακαριωτάτου, ἡ ταπεινή προσφορά του, ἡ εἰλικρίνεια τῶν πράξεών του, ἡ παντοειδῆς ἔκφρασις τῆς αὐτοθυσίας (διά τῆς ὁποίας ἔφερεν εἰς αἴσιον πέρας καὶ τό Ἱερόν ἔργον τῆς παρασκευῆς τοῦ Ἅγιου Μύρου), ὡς καὶ ἡ ἀγαπητική συμμετοχή του εἰς τάς θλίψεις τῆς ἐποχῆς (ὅπως σαφῶς ἀπετύπωσε καὶ ὁ φακός τοῦ «Ο.Π.Σ.» κατά τήν ἡμέραν τῆς ἐνθρονίσεώς του), ἀποδεικνύει ὅτι εἶναι ἀποφασισμένος σύν Θεῷ Ἀγίῳ νά σταματήσει τάς ταραχάς, τήν σύγχυσιν, τάς ἔριδας, τά μίση, τά σχίσματα, τήν προχειρότητα καὶ τήν ἀνόητον τυρρανίαν, συσπειρώνων μίαν ποίμνην μέ ἐναν γνήσιον ποιμένα, ὡς ζῶσαν εἰκόναν τοῦ Ἀρχιποίμενος τῶν ἀπόντων Χριστοῦ, ὡς «ὁ ποιμήν ὁ καλός» ὁ ὁποῖος «τήν ψυχήν αὐτοῦ τίθησιν ὑπέρ τῶν προβάτων!»¹⁰

«Ἀμήν, ναί· ἔρχου Κύριε Ἰησοῦ.»¹¹

Καὶ «γένοιτο, Κύριε, τό ἔλεός σου ἐφ' ἡμᾶς, καθάπερ ἡλπίσαμεν ἐπί σέ.»¹²

10) Ἰωάν. ἴ, 11-16

11) Ἀποκ. αβ', 20

12) Ψαλμ. λβ', 22

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ 2004

Μέ εξαιρετική λαμπρότητα και ἐκκλησιαστική μεγαλοπρέπεια ἔωρτάσθη και ἐφέτος ἡ Κυριακή τῆς Ὁρθοδοξίας ὑπό τῶν ἀρχιερέων τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου. Τὴν πρωῖαν τῆς Ἀγιωνύμου ἡμέρας ταύτης τῆς Κυριακῆς ἐτελέσθη Συνοδικόν Ἀρχιερατικόν Συλλείτουργον εἰς τὸν Καθεδρικόν Μητροπολιτικόν Ναόν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πειραιῶς τῆς Ἀγίας Μεγαλομάρτυρος Μαρίνης, προεξάρχοντος τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Μακαρίου. Εἰς τὸ Ἀρχιερατικόν Συλλείτουργον ἔλαβον μέρος καὶ οἱ Σεβασμιώτατοι Μητροπολῖται Φθιώτιδος κ. Καλλίνικος, Θεσ/νίκης κ. Εὐθύμιος, Μεσογαίας & Νήσων κ. Χριστοφόρος, δὲ οἰκεῖος Μητροπολίτης Πειραιῶς κ. Νήφων καὶ δὲ Κρήτης κ. Ἀρέθας. Κατά τὴν διάρκειαν τῆς θείας λειτουργίας ἀνεγνώσθη μύνημα τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Μακαρίου, ἔχοντος ὡς ἀκολούθως:

**Τέκνα ἡμῶν ἐν Κυρίῳ
ἀγαπητά καὶ προσφιλῆ.**

«χάρις ὑμῖν καὶ εἰρήνη ἀπό Θεοῦ Πατρός καὶ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ δόντος

ἐαυτόν ὑπέρ τῶν ἀμαρτιῶν ἡμῶν, ὅπως ἐξέληται ἡμᾶς ἐκ τοῦ ἐνεστῶτος αἰῶνος πονηροῦ, κατά τό θέλημα τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρός ἡμῶν, ὃς ἡ δόξα εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰώνων· ἀμήν»¹.

Ἡ κοινὴ πάντων ἡμῶν Μήτηρ καὶ τροφός Ἀγίᾳ Ὁρθόδοξῃ Ἐκκλησίᾳ πάντοτε μεριμνᾷ πᾶσι τρόποις θεμιτοῖς, ἵνα «μορφωθῇ Χριστός ἐν ἡμῖν»², ὥστε νά καταστῶμεν ἄξιοι τῆς Οὐρανίου Βασιλείας.

«Μορφοῦται δέ Χριστός ἐν ἡμῖν», κατά τὸν Ἀγιον Κύριλλον Ἀλεξανδρείας, «οὐχ ἐτέρως, εἰ μή διά Πίστεως ἀνεγκλήτου (δηλαδή ἀναμφισβητήτου καὶ ἀμέμπτου) καὶ πολιτείας Εὐαγγελικῆς. Οὐ γάρ ἐν παλαιότητι γράμματος, ἀλλ᾽ ἐν καινότητι Πνεύματος περιπατεῖν ἀναγκαῖον»³ ὅσοι ἐπιθυμοῦμεν ὅπως φθάσωμεν πρός τὸν Θεόν.

Διά τοῦτο οἱ τά πάντα σοφῶς οἰκονομήσαντες Θεοφόροι Πατέρες, προβάλλονταν ὡς πρῶτον καὶ κύριον συστατικόν τῆς σεβασμίας καὶ ἀρχαίας περιόδου τῆς Ἀγίας καὶ Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, τὴν ὅντως Εὐαγ-

1. Γαλ. α', 3-5.

2. Γαλ. δ', 19.

3. Ὁμιλία τ' εἰς τό Πάσχα.

γελικήν πολιτείαν τῆς ἐγκρατείας καὶ νηστείας.

Κατά δέ τὴν χρυσήν τῆς Ὁρθοδοξίας σάλπιγγαν, «τιμή νηστείας οὐχί σιτίων ἀποχή, ἀλλά ἀμαρτημάτων ἀναχώρησις... Σύ δέ ὅταν νηστεύῃς, δεῖξον μοι τὴν νηστείαν σου ἐκ τῶν ἔργων σου. Ποίων ἔργων; Ἐάν ἴδης πένητα, ἐλέησον. Ἐάν ἴδης ἔχθρόν, καταλάγηθι. Ἐάν ἴδης φίλον εύδοκιμοῦντα, μή βασικάνης... Μή γάρ δή σῶμα νηστεύετω μόνον, ἀλλά καὶ ὄφθαλμός, καὶ ἀκοή, καὶ πόδες, καὶ χεῖρες, καὶ πάντα τὰ τοῦ σώματος ἡμῶν μέλη.

Νηστευέτωσαν χεῖρες, ἀρπαγῆς καὶ πλεονεξίας καθαρεύουσαι. Νηστευέτωσαν πόδες, δρόμων τῶν ἐπί τά παράνομα θέατρα ἀφιστάμενοι. Νηστευέτωσαν ὄφθαλμοί, παιδεύομενοι μηδέποτε... ἀλλότρια περιεργάζεσθαι κάλλη... Νηστευέτω καὶ ἀκοή· νηστεία δέ ἀκοῆς, μή δέχεσθαι κατηγορίας. Νηστευέτω καὶ στόμα ἀπό ρημάτων αἰσχρῶν καὶ λοιδορίας. Τί γάρ ὅφελος, ὅταν μέν ὀρνίθων καὶ ἰχθύων ἀπεχώμεθα, τούς δέ ἀδελφούς δάκνωμεν καὶ κατεσθίωμεν; Ὁ κατηγορῶν ἀδελφικά κρέα ἔφαγε· τὴν σάρκα τοῦ πλησίον ἔφαγε»⁴.

“Ως δεύτερον δέ σημαντικόν συστατικόν τῆς Ἀγίας καὶ Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, οἱ θεοίκελοι Πατέρες ἔχουν τάξει εὐθύς ἀπό τῆς πρώτης Κυριακῆς τῶν Νηστειῶν, τὴν προβολήν καὶ ἑόρτιον τιμήν τῆς ἀκραιφνοῦς καὶ γνησίας Ὁρθοδόξου Πίστεως. Καί τοῦτο, διότι καλῶς γνωρίζουν καὶ διδάσκουν συμφώνως οἱ Ἅγιοι Πατέρες, ὅτι «ὅ τῆς θεοσεβείας τρόπος ἐκ δύο τούτων συνέστηκε· δογμάτων εὔσεβῶν καὶ πράξεων ἀγαθῶν· καὶ οὕτε τά δόγματα χωρίς ἔργων ἀγαθῶν εὐπρόσδεκτα τῷ Θεῷ, οὕτε τά μή μετ’ εὔσεβῶν δογμάτων ἔργα τελούμενα δέχεται ὁ Θεός. Μέγιστον τοίνυν κτῆμα ἐστίν τὸ τῶν δογμάτων μάθημα»⁵.

“Οντως, τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά, διερωτῶμαι, ἔχομεν καταλάβει πόσον μέγιστον καὶ πολυτιμώτατον ἀγαθόν εἶναι ἡ ὁρθή Πίστις; Ἀμφιβάλλω.

Τοσοῦτον μέγιστον ἀγαθόν εἶναι, ὥστε οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι ἐνόσον εἶχαν ποιήσει πλήθος θαυμάτων, παρεκάλουν τόν Κύριον νά τούς προσθέση Πίστιν· «Καὶ εἶπον οἱ

‘Ἀπόστολοι τῷ Κυρίῳ πρόσθεις ἡμῖν Πίστιν»⁶!

Ο δέ Ὅσιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητής διδάσκει, ὅτι «πᾶς ἀνθρωπος ἀγιάζεται διά τῆς ἀκριβοῦς ὁμολογίας τῆς Πίστεως»⁷. Προσέξτε, ἀδελφοί, τὸν λόγον τοῦ Ἅγιου. Δέν ἀγιαζόμεθα μόνον διά τῶν καλῶν ἔργων, ἀλλά καὶ διά τῆς ὁρθῆς ὁμολογίας.

Προσέξτε ἐπίσης, καὶ τί φοβερόν γράφει ὁ Ὅσιος Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης· ὅτι «τὸ νά μένη τις μέχρι τέλους στερεός καὶ ἀκλόνητος ἐν τῇ εὐσέβειᾳ καὶ πίστει εἶναι δύσκολον πρᾶγμα καὶ σπάνιον»⁸! Καὶ πόσον μάλιστα δυσκολώτερον καὶ σπανιώτερον εἶναι σήμερον τοῦτο, ὅπου κατακλύζονται τά πέρατα τῆς οἰκουμένης ἀπό κηρύγματα καὶ διδασκαλίας αἵρετικάς, ἀρνησιθέους καὶ παραπλανητικάς!

Οθεν τὸ πρῶτον πρᾶγμα διά τό ὁποῖον πρέπει νά παρακαλοῦμεν τόν Θεόν, εἶναι νά μᾶς φυλάττῃ στερεούς καὶ ἀκλονήτους εἰς τὴν πέτραν τῆς ὁρθῆς ὁμολογίας τε καὶ Πίστεως, τὴν ὁποίαν ἀπό τούς προκατόχους καὶ πατέρας ἡμῶν παρελάβομεν, οἱ ὁποῖοι ἔλαμψαν εἰς μίαν σκοτεινήν ἐποχήν, «ὡς ὅταν ὁ λύχνος τῇ ἀστραπῇ φωτίζει»⁹.

Εἰδικῶς δέ ώς πρός τὴν σήμερον ἐπικρατοῦσαν αἴρεσιν τοῦ Συγχρητισμοῦ - Οἰκουμενισμοῦ, πρέπει νά γνωρίζομεν καὶ νά ἀντιπολεμοῦμεν αὐτήν μέ τὴν συνοπτικήν ἀναιρετικήν ὁμολογίαν, ὅτι μία καὶ μόνη εἶναι ἡ σωτήριος Πίστις καὶ εὐσέβεια καὶ Ἐκκλησία καὶ θεάρεστος λατρεία, καθώς διατρανώνει καὶ τό σημερινόν Ιερόν Συνοδικόν τῆς Ὁρθοδοξίας:

«Οἱ Προφῆται ως εἶδον, οἱ Ἀπόστολοι ως ἐδίδαξαν, ἡ Ἐκκλησία ως παρέλαβεν, οἱ Διδάσκαλοι ως ἐδογμάτισαν, ἡ Οἰκουμένη ως συμπεφώνηκεν, ἡ χάρις ως ἔλαμψεν, ἡ ἀλήθεια ως ἀποδέδεικται, τό φεῦδος ως ἀπελήλαται, ἡ σοφία ως ἐπαρρησιάσατο, ὁ Χριστός ως ἐβράβευσεν· οὕτω φρονοῦμεν, οὕτω λαλοῦμεν, οὕτω κηρύσσομεν...

Αὕτη ἡ Πίστις τῶν Ἀποστόλων, αὕτη ἡ Πίστις τῶν Πατέρων, αὕτη ἡ Πίστις τῶν Ὁρθοδόξων, αὕτη ἡ Πίστις τὴν οἰκουμένην ἐστήριξεν...»

6. Λουκᾶ ια', 36.

7. PG 90 165A.

8. Ἐρμηνεία εἰς τό τριάδιον τῆς Μεγάλης Δευτέρας, ὡδὴ ή'.

9. Λουκᾶ ια', 36.

Καί ὀπλῶς εἰπεῖν· «πᾶσιν τοῖς αἱρετικοῖς, ἀνάθεμα».

«Ὕμεις δέ, ἀγαπητοί, τῇ ἀγιωτάτῃ ἡμῶν Πίστει ἐποικοδομοῦντες ἔαυτούς, ἐν Πνεύματι Ἅγιῳ προσευχόμενοι, ἔαυτούς ἐν ἀγάπῃ Θεοῦ τηρήσατε, προσδεχόμενοι τό ἔλεος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἰς ζωὴν αἰώνιον...»

Τῷ δέ δυναμένῳ φυλάξαι ἡμᾶς ἀπταίστους καὶ στῆσαι κατενώπιον τῆς δόξης αὐτοῦ ἀμώμους ἐν ἀγαλλιάσει, μόνῳ σοφῷ Θεῷ Σωτῆρι ἡμῶν, δόξα καὶ μεγαλωσύνη, κράτος καὶ ἔξουσία καὶ νῦν, καὶ εἰς πάντας τούς αἰώνας· Ἀμήν»¹⁰.

Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ
† Ο ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΜΑΚΑΡΙΟΣ

Φίς τό τέλος τῆς θείας λειτουργίας ἐγένετο μέ τήν καθιερωμένην τάξιν ἡ λειτάνευσις τῶν Ἅγιων Εἰκόνων, καὶ ἀνεγνώσθη τό Συνοδικόν τῆς Ἅγιας Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

Τό ἑσπέρας τῆς αὐτῆς Κυριακῆς τῆς Ὁρθοδοξίας ἐγένετο μεγάλη Πνευματική ἐκδήλωσις εἰς τήν αἴθουσα τελετῶν τοῦ Πολεμικοῦ Μουσείου Ἀθηνῶν, πρός τιμήν τῶν θριάμβων τῆς Ὁρθοδοξίας. Τήν ἐκδήλωσιν ἐπλαισίωσεν ἀποδίδοντας ἔξαίσια τούς θαυμασίους ἐπικαίρους ὅμνους τῆς ἑορτῆς ἡ μεγάλη βυζαντινή χορωδία τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, ὑπό τήν διεύθυνση τοῦ ἀκαταπονήτου Χοράρχου αὐτῆς Μουσικολογιωτάτου Καθηγητοῦ κ. Μιχαήλ Μακρῆ. Ἐπίσης, ἵδιαιτέρων αἵσθησιν καὶ ἴκανοποίησιν ἐνεποίησεν εἰς τά μέλη τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, καθώς καὶ εἰς ἄπαν τόν Ἱερόν Κλῆρον καὶ τόν περιούσιον τοῦ Κυρίου Λαόν, ὁ ὁποῖος παρηκολούθει τήν ἐκδήλωσιν ἡ ἐμφάνισις καὶ θαυμασία ἀπόδοσις ὅμνων ὑπό τοῦ παιδικοῦ τμήματος τῆς ἐν λόγῳ Χορωδίας, ὑπό τήν διεύθυνση τοῦ Μουσικολογιωτάτου κ. Εὐαγγέλου Βεργίνη. Τόν Πανηγυρικόν τῆς ἡμέρας μετά πάσης ἐμβριθείας καὶ γλαφυρότητος ἔξεφώνησεν ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Πειραιῶς κ. Νήφων, μέ θέμα «ἡ Κυριακή τῆς Ὁρθοδοξίας, θρησκευτική ἀλλά καὶ ἐθνική ἑορτή» ὁ ὁποῖος καὶ συνεπείρεν, ὅπως πάντοτε, τά πλήθη τῶν πιστῶν. Τέλος τήν ἀπό πάσης

ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ
ΙΕΡΕΩΝ
ΕΓΓΛΕΓΧΙΑ

ἀπόψεως ἐπιτυχεστάτην ταύτην Πνευματικήν Ἐκδήλωσιν ἐπί τῇ μεγάλῃ ἑορτῇ τῆς Κυριακῆς τῆς Ὁρθοδοξίας ἐπελόγισεν ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν και πάσης Ἑλλάδος κ. Μακάριος εἰπών τά ἔξῆς:

Σεβασμιώτατοι Ἅγιοι Ἄδελφοί,
ἀγαπητοί Συμπρεσβύτεροι καὶ Συνδιάκονοι,
δοιάτατοι Μοναχοί καὶ Μοναχαί,
εὐλογημένοι Χριστιανοί,

Ἐπιθυμῶ, ἀγαπητοί μου, κλείνοντας τὴν παροῦσαν πανηγυρικήν ἐκδήλωσιν, νά προσέξωμεν τούτους τούς λόγους τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

‘Η αἰώνιος ζωή, λέγει δὲ γλυκύτατος Ἰησοῦς, ἡ αὐτοαλήθεια, εἶναι ἡ ἀληθινή γνῶσις καὶ πίστις εἰς τὸν μόνον ἀληθινόν Θεόν καὶ εἰς τὸν Θεάνθρωπον Ἰησοῦν.

Ἐξ αὐτῆς τῆς καθαρᾶς γνώσεως καὶ ἀκραιφνοῦς Πίστεως εἰς τόν μόνον ἀληθινόν Θεόν, τήν Παναγίαν καὶ ζωαρχικήν Τριάδα, καὶ εἰς δσα Αὐτός διά τῶν ἀγίων του ἔχει θε- σπίσει ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, χρέμαται καὶ ἔξαρ- τᾶται κάθε ἐλπίδα μας διά τήν ἀπόκτησιν τῆς αἰώνιου ζωῆς εἰς τήν οὐράνιον καὶ ἀτελεύτη- τον Βασιλείαν, ὡς συνομολογεῖ καὶ ὁ Ἱερο- μάρτυς Ἀγιος Φλαβιανός Πατριάρχης Κων/λεως, τοῦ ὅποιου τήν ιεράν μνήμην σή- μερον ἔορτάσαμεν.

«Πᾶσα γάρ ήμων ἐλπίς καὶ σωτηρία καί ἀνταπόδοσις τῶν ἐπηγγελμένων ἀγαθῶν, ἐντεῦθεν (ἐκ τῆς εὐσέβειας) ἐξήρταται»².

‘Ως ἐκ τούτου, εῖναι αὐτονόητον ὅτι, κα-
θώς διακηρύσσει καὶ ἡ ἀγία καὶ Οἰκουμενική
Ζ΄ Σύνοδος, «ἡ αἵρεσις χωρίζει ἀπό τῆς
Ἐκκλησίας πάντα ἄνθρωπον»³.

Προσέξτε, ἀδελφοί μου καὶ τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά! "Οχι ή Σύνοδος, οὕτε ἄνθρωπος, μηδέ ἔτερόν τι, ἀλλά ή αἴρεσις αὐτή καθεαυτή κηρυσσομένη καὶ ἐφαρμοζομένη θέτει τόν ἄνθρωπον ἔκτος Ἐκκλησίας, ἔκτος δηλαδή τῆς ἀληθείας καὶ ἔκτος τῆς θείας Χαριτος καὶ τῆς σωτηρίας, καθώς αὐτή ή ίδια Ζ' Οἰκουμενική Σύνοδος διδάσκει:

«“Ἡ χάρις καὶ ἡ ἀλήθεια διά Ἰησοῦ Χρι-
στοῦ ἐγένετο”⁴. Αὐτοί οὖν (οἱ αἰοετικοὶ) τὴν

ἀλήθειαν ἀφέντες... καὶ τό φεῦδος ἐπισπάσαμενοι, δῆλον ὅτι τῆς χάριτος ἐπεπτώκασιν»⁵.

Διά τοῦτο οἱ ἀօίδιμοι Πατέρες ἡμῶν πρὸ
80 ἐτῶν δέν ἤκολούθησαν εἰς τὴν καινοτομίαν
τοῦ νέου ἡμερολογίου τούς καινοτομήσαν-
τας. Διότι διέβλεπον ὅτι οἱ τέως ἀδελφοὶ των
καινοτόμοι διά τῆς ἀθετήσεως τοῦ Ὁρθοδό-
ξου ἡμερολογίου, τῆς διαταράξεως τῆς λα-
τρευτικῆς τάξεως καὶ τῆς προσχωρήσεως εἰς
παπικά ἐπινοήματα, εἰς τό νέον ἡμερολόγιον,
κατ' οὓσιαν ἔχωρίσθησαν τῆς Ἐκκλησίας καὶ
τῆς σωτηρίας, τῆς ἀληθείας καὶ τῆς χάριτος.

Ἐνεθυμοῦντο ὡς πραγματικά Ὁρθόδοξοι τὴν θεολάξευτον ἀπόφασιν τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, τὴν σήμερον ἀναγιγνωσκούμενην:

«Ἄπαντα τά παρά τήν Ἐκκλησιαστικήν Παράδοσιν καί τήν διδασκαλίαν καί ύποτυπωσιν τῶν Ἅγίων καί ἀοιδίμων Πατέρων καινοτομηθέντα, ἢ μετά τοῦτο πραχθησόμενα, ἀνάθεμα».

Ἐσυνειδητοποίησαν ὅτι, ἡ ἀντιπαραδοσιακή καινοτομία τῆς ἀλλαγῆς τοῦ πατροπαραδότου Ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου καί ἡ εἰσαγωγή τοῦ καταδεικασμένου Παπικοῦ τοιούτου ἥτοι ὑπό τό ἀνάθεμα, διό καί ὡς γνήσιοι Ὁρθόδοξοι δέν ἤκολούθησαν ὅσους πρώην ἀδελφούς των ἀπερισκέπτως ὑπέπεσαν εἰς αὐτό.

Εἶχαν τὴν βαθεῖαν συναίσθησιν ὅτι, καθώς ἔγραφε πρό 30 ἑτῶν καὶ ὁ ἀείμνηστος μαχητής τῆς Ὀρθοδοξίας π. Μᾶρκος Χανιώτης:

«Εύρισκόμεθα πρό ἐσκευμένης καταχθονίου ἐπιβουλῆς τῆς Ὁρθοδοξίας τῶν Πατέρων ἡμῶν ὑπό τῆς ἀντιχρίστου ἐβραιομασσωνίας, ἡ δόπια συμφώνως πρός τό πρόγραμμα τῶν Σιωνιστῶν, ἐπεδίωξε δύο τινά· Ἀφ' ἐνός νά διασπάσῃ τήν ἔξωτερικήν ἐν τῇ θείᾳ λατρείᾳ ἐνότητα τῆς Μιᾶς, Ἀγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς τοῦ Χριστοῦ ἡμῶν Ἐκκλησίας, προκαλοῦσα τά σχίσματα ἐν αὐτῇ πρός ἔξασθένισιν αὐτῆς· καὶ ἀφ' ἐτέρου, νά κλονίσῃ τό θεῖον κύρος, τούτεστιν τήν θεοπνευστίαν τῶν Ἀγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων»⁶.

Αφοῦ, βεβαίως, κατά τά θεόπνευστα λόγια τῶν Ἅγιων Πατριαρχῶν τοῦ 1848, «ὁ δεχόμενος νεωτερισμόν, κατελέγχει ἐλλιπῆ τήν κεκη-

1. 'Iων. ιζ', 17.

2. Ἐπιστολή πρός Ἀγ. Λέοντα Ρώμης.

3. Βλ. Σπ. Μήλια, *Πρακτικά*, σ. 733 (Α' Πράξις).

4. Ἰωάν. α', 17.

5. ὥ.π., σ 827 (Στ' Πράξις).

6. Μάρκου Χανιώτη, μοναχοῦ, Τό ήμερολογιακόν σχῆμα, σ. 110, 240.

ρυγμένην Ὁρθόδοξον Πίστιν· ἀλλ' αὕτη πεπληρωμένη, ἥδη ἐσφράγισται μή ἐπιδεχομένην μήτε μείωσιν, μήτε αὔξησιν, μήτε ἀλλοίωσιν... Ἀπαντες οὖν οἱ νεωτερίζοντες ἡ αἰρέσει ἡ σχίσματι, ἔκουσίως ἐνεδύθησαν, κατά τὸν φαλμαδόν, κατάραν ὡς ἴματιον· καν τε Πάπται, καν τε Πατριάρχαι, καν τε Κληρικοί, καν τε Λαϊκοί ἔτυχον εἶναι, καν ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ...»⁶⁷.

Ἐπί τῇ ὁγδοηκοστῇ θλιβερῷ ἐπετείῳ τῆς καινοτομίας τοῦ νέου ἡμερολογίου πρέπει νά φέρωμεν εἰς τόν νοῦν ἡμῶν καὶ νά συναισθανθῶμεν πλήρως τήν ἀλήθειαν αὐτῶν τῶν ἐπισημάνσεων, μέ τάς ὅποιας ἐπεθύμησα νά κλείσω τήν παροῦσαν πανηγυρικήν ἐκδήλωσιν. Καί παρόλον ὅτι «δύναται ὁ Θεός ἐκ τῶν λίθων τρούτων ἐγεῖραι τέκνα τῷ Ἀβραάμ»⁸, ἐν τούτοις ὀφείλομεν νά ἐνθυμούμεθα καὶ νά μιμούμεθα τούς ἀγώνας τῶν ἀοιδίμων πατέρων ἡμῶν, οἱ ὅποιοι ἡγωνίσθησαν κατά τῆς ἀλλαγῆς τοῦ πατροπαραδότου ἡμερολογίου, ὀφείλομεν νά τούς μακαρίζωμεν καὶ νά τούς εὐχαριστοῦμεν, διότι εύρεθησαν ἄξια σκεύη ἐκλογῆς πρός ὑπεράσπισιν τῆς ἀνοθεύτου ἡμῶν Πίστεως εἰς τούς χαλεπούς τούτους καιρούς.

Ὀφεῖλομεν, τέλος, νά προσευχώμεθα καὶ νά παρακαλοῦμεν διηγεκῶς τόν Ἀγιον Θεόν ἡμῶν, ὅπως ἀναδείξῃ καὶ τώρα ἀξίους συνεχιστάς τοῦ ἔργου τῶν πατέρων ἡμῶν, νέους Χρυσοστόμους, νέους Ἀκακίους, νέους Μάρκους. Τώρα μάλιστα ἔχομεν ἀνάγκην τοιούτων φωστήρων καὶ ἀγίων ἀνδρῶν, τώρα ὅπου πλέον ἔχει πλήρως φανερωθῆ τό ὅπισθεν τῆς ἡμερολογιακῆς καινοτομίας ὑπούλως κρυπτόμενον θηρίον τοῦ θεηλάτου Οἰκουμενισμοῦ, καὶ ἀθετεῖ καὶ ἀμφισβητεῖ αὐτά ταῦτα τά πρώτιστα θεμέλια τῆς εὐσεβείας, ὅτι εἰς καὶ μόνος εἶναι ὁ ἀληθινός Θεός, καὶ μία καὶ μόνη ἡ ἀληθινή καὶ θεάρεστος λατρεία του!

Ολοκληρώνοντας, ἀγαπητοί μου, ἐπιθυμῶ ὅπως εὐχαριστήσω καὶ ἐπικαλεσθῶ πλουσίαν τήν ἐκ Θεοῦ εὐλογίαν ἐπί πάντας τούς ἀόκνως συντελέσαντας διά τήν ὀργάνωσιν καὶ ἐπιτυχίαν τῆς πνευματικῆς ταύτης ἐκδηλώσεως. Αξίζει ὁ δίκαιος ἔπαινος εἰς τήν Ιεράν Μητρόπολιν Πειραιῶς καὶ τόν ἐκλεκτόν

αὐτῆς Ποιμενάρχην Σεβασμιώτατον ἀδελφόν καὶ συλλειτουργόν κ. Νήφωνα, ὁ ὅποιος, ὡς πάντοτε, μέ τούς πλήρεις εύσεβείας καὶ θεοφιλοῦς παλμοῦ λόγους του, συνεκίνησε καὶ ἐδόνησε τάς ψυχάς καὶ τάς καρδίας πάντων ἡμῶν.

Τάς αὐτάς εὐχαριστίας ἐκφράζομεν καὶ εἰς τήν πολυεναμμελῆ Ὁρθόδοξον Ἐκκλησιαστικήν Βυζαντινήν χορωδίαν τοῦ ἀπαραμίλλου χοράρχου καὶ ἀγαπητοῦ ἐν Χριστῷ ἀδελφοῦ, μαζίτορος τῆς βυζαντινῆς - ρωμαΐτικης μουσικῆς παραδόσεως κ. Μιχαήλ Μακρῆ, ἡ ὅποια μέ τήν ἔξαισιαν καὶ ἐν πόθῳ θείῳ ἀπόδοσιν τῶν ἐκκλησιαστικῶν ὕμνων ἐλάμπρυνε τήν πνευματικήν ἐκδήλωσιν καὶ συνεπῆρε δλους μας.

Ίδιαιτέραι εὐχαριστίαι ἀλλά καὶ ὀλόθεραι συγχαρητήρια ἀξίζουν καὶ εἰς τήν παιδικήν χορωδίαν, τήν πρωτοποριακήν αὐτήν πρωτοβουλίαν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησιαστικῆς Βυζαντινῆς Χορωδίας καὶ τοῦ ἰδρυτοῦ αὐτῆς κ. Μιχαήλ Μακρῆ, τήν χρυσῆν ἐλπίδα τῆς Ἐκκλησίας μας, τούς αὐριανούς μαζίτορας καὶ πρωτοφάλτας - γιατί ὅχι καὶ διακόνους καὶ κληρικούς. Αξίζουν, ἐπαναλαμβάνω, ὅχι μόνον τά συγχαρητήριά μας, ἀλλά καὶ τήν ὀλόθερον εὐχήν μας: ὁ Ἀγιος Θεός νά κατευθύνῃ τά βήματά των εἰς τήν ὑπηρεσίαν τοῦ Ἀγίου Θελήματος Αύτοῦ, μέ τήν ἀναγκαίαν συνεργείαν τῶν εὐλαβῶν καὶ ἀξίων γωνέων των, μέ τήν προτροπήν καὶ συμπαράστασιν τῶν ὅποιων συνεχίζουν ἀπρόσκοπτα τήν σπουδήν των εἰς τήν βυζαντινήν - ἐκκλησιαστικήν μουσικήν. Όλόθερμα συγχαρητήρια ἀξίζουν ἐπίσης καὶ εἰς τόν ζηλωτήν καὶ λίαν ὑπομονετικόν διδάσκαλόν τους, πρωτοφάλτην κ. Εὐάγγελον Βεργίνην.

Ἄδελφοί μου ἀγαπητοί καὶ ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι συλλειτουργοί:

περιούσιε τοῦ Κυρίου Λαέ, τέκνα γνήσια τῆς Ὁρθοδοξίας:

εὔχομαι ὁ φιλάνθρωπος Θεός, «ὅς πάντας ἀνθρώπους θέλει σωθῆναι καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν»⁹, νά χαρίσῃ εἰς τήν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν Του ἔνα καρποφόρον καὶ εὐλογημένον ἔτος, ἡμᾶς δέ πάντας ἀναδείξῃ ἀξίους τῆς κλήσεως καὶ τῆς ἀποστολῆς μας, συνάξῃ δέ καὶ πάλιν πάντας ἡμᾶς διά νά ἔορτάσωμεν τούς θριάμβους τῆς Ὁρθοδο-

7. Ἀπάντησις πρός Πάπαν Πίον Θ' - Ἐγκύκλιος πρός τούς ἀπανταχοῦ Ὁρθοδόξους.

8. Ματθ. γ', 9.

9. Α' Τμ. β', 4.

ξίας, «πάντες δύμόφρονες, συμπαθεῖς, φιλάδελφοι, εὔσπλαγχνοι, φιλόφρονες,... εὐλογοῦντες, εἰδότες ὅτι εἰς τοῦτο ἐκλήθητε, ἵνα εὐλογίαν κληρονομήσητε»¹⁰.

«Ο δέ Θεός πάσης χάριτος, ὁ καλέσας ἡμᾶς εἰς τὴν αἰώνιον αὐτοῦ δόξαν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦν, δόλιον παθόντας, αὐτός καταρτίσει ὑμᾶς, στηρίξει, σθενώσει, θεμελιώσει· αὐτῷ ἡ δόξα καί τὸ κράτος εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν»¹¹.

Εἰς τὸ τέλος τῆς ἐκδηλώσεως ἐψάλη ὑπό τῶν χορῶν ὁ Πολυχρονισμός τοῦ Μακαριωτάτου, καὶ οὕτω ἔλαβε πέρας σύν Θεῷ Ἅγιῳ ἡ μεγάλη ταύτη Πνευματική ἐκδήλωσις ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῆς Ὁρθοδοξίας.

10. Α' Πέτρο. γ', 8-9. — 11. Α' Πέτρο. ε', 10-11.

Βοιωτίας κ. Ἀγγέλου εἰς τόν Ιερόν Ναόν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου τῆς Γοργούπηκόου. Λόγω τῶν ἐθνικῶν ἐκλογῶν δέν ἐπραγματοποιήθη ἡ ἀπό ἐτῶν συνοδικῶς ακθιερωθήσα πνευματική ἐκδήλωση πρός τιμήν τοῦ μεγάλου Ἅγιου Ιεράρχου τῆς Ὁρθοδοξίας.

Τίν δευτέρα Κυριακήν τῶν Νηστειῶν, μνήμη τοῦ Ἅγιου Γρηγορίου Ἀρχιεπισκόπου Θεσσαλονίκης τοῦ Παλαμᾶ, ἐτελέσθη πανηγυρικό Ἀρχιερατικό Συλλείτουργο εἰς τὴν Συμπρωτεύουσα, τῆς ὁποίας δεύτερος Πολιούχος εἶναι ὁ μεγάλος τοῦτος φωστήρος τῆς Ὁρθοδοξίας, προεξάρχοντος τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Μακαρίου μέ τὴν συμμετοχή τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κ. Εὐθυμίου, τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Αὐλῶνος &

ΠΟΙΜΑΝΤΟΡΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ Α'

ΕΠΙ ΤΗ ΑΓΙΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

«“Ωσπερ ἡγέρθη Χριστός ἐκ νεκρῶν διά τῆς δόξης τοῦ Πατρός, οὕτω καὶ ἡμεῖς ἐν καινότητι ζωῆς περιπατήσωμεν.»

(Ρωμ. στ', 4)

ΜΑΚΑΡΙΟΣ

ἐλέω καὶ φιλανθωπίᾳ Θεοῦ Ἀρχιεπίσκοπος Γ.Ο.Χ. Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος,
πᾶσι τοῖς πνευματικοῖς αὐτοῦ τέκνοις, τοῖς ἐγγύς τε καὶ μακράν.

Τέκνα μου ἐν Κυρίῳ προσφιλῆ·

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!

«Ἐύλογητός ὁ Θεός καὶ Πατήρ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ», τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀναστάντι περιπόθητα, «ὅ κατά τὸ πολὺ αὐτοῦ ἔλεος ἀναγεννήσας ἡμᾶς εἰς ἐλπίδα ζῶσαν δι’ ἀναστάσεως Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐκ νεκρῶν, εἰς κληρονομίαν ἀφθαρτον καὶ ἀμίαντον καὶ ἀμάραντον, τετηρημένην ἐν οὐρανοῖς εἰς ἡμᾶς, τούς ἐν δυνάμει Θεοῦ φρουρούμενους διά πίστεως, εἰς σωτηρίαν ἐτοίμην ἀποκαλυφθῆναι ἐν καιρῷ ἐσχάτῳ».¹

“Ἄς πανηγυρίσωμεν, ἄς τιμήσωμεν, ἄς βιώσωμεν, ἄς «κηρύξωμεν τὴν τοῦ Σωτῆρος Ἄναστασιν, μᾶλλον δέ τὴν ἴδικήν μας σωτηρίαν· διότι διά τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ ἐσβέσθη ἡ γέενα τοῦ πυρός· πεθαίνει ὁ σκάληξ ὁ ἀκούμητος· Ἀδης ταράττεται· πενθεῖ Διάβολος· ἀμαρτία νεκροῦται· πνεύματα πονηρά διώκονται· οἱ ἀπό γῆς εἰς οὐρανόν ἀνατρέχουν· οἱ ἐν τῷ Ἀδῃ ἐλευθερώνονται τῶν δεσμῶν τοῦ διαβόλου, καὶ πρός τὸν Θεόν προσφεύγοντες, λέγουν τῷ διαβόλῳ· “Ποῦ σου θάνατε τὸ νίκος; Ποῦ σου Ἀδη τὸ κέντρον;”²

Αἴτιος δέ ἡμῖν τῆς ἀγίας ταύτης ἑορτῆς τε καὶ πανηγύρεως ὁ Χριστός, «ὅ πρόξενος πάντων τῶν καλῶν εἰς ἡμᾶς. Διότι αὐτός ἐξ ἀρχῆς μᾶς ἐποίησεν, αὐτός καὶ τώρα ἀπολλυμένους ἔσωσε, νεκρωθέντας ἐζωοποίησε καὶ ἡλευθέρωσε ἀπό τὴν τυραννίαν τοῦ Ἀδου».³

Ἡ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ ἀγία καὶ τρισένδοξος Ἀνάστασις ὑπερβαίνει κάθε δριον καὶ νόμον τῆς φύσεως, καὶ ἀποτελεῖ ἔργον παντοδύναμον ὑπέρ πᾶσαν ἀνθρωπίνην διάνοιαν, ἔργον καὶ ἀποτέλεσμα μόνης τῆς παντοδυνάμου Θεότητος, εἰς τὴν δόποιαν τίποτα δέν εῖναι ἀδύνατον.

Τοῦτο καὶ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἐννοῶν ἔγραψε: «Κατά τὴν ἐνέργειαν τοῦ κράτους τῆς ἰσχύος αὐτοῦ, ἦν ἐνήργησεν ἐν τῷ Χριστῷ (ὁ Θεός Πατήρ δηλαδή), ἐγείρας αὐτόν ἐκ νεκρῶν».⁴

«Πάσχα» εἶναι δέ λέξις ἐβραϊκή, σημαίνουσα ‘Ἐλληνιστί «διάβασις», καθὼς διδάσκει καὶ ὁ Θεολόγος Γρηγόριος:

«Δηλοῖ δέ ἡ φωνή (τοῦ Πάσχα) τὴν διάβασιν· ἴστορικῶς μέν, διά τὴν ἐξ Αἰγύπτου πρός τὴν Χαναναίαν φυγήν καὶ μετανάστασιν (τῶν Ἐβραίων)· πνευματικῶς δέ, διά τὴν ἐκ τῶν κάτω πρός τὰ ἄνω καὶ πρός τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας πρόοδον καὶ ἀνάβασιν»⁵ πάντων τῶν πιστῶν καὶ Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν.

“Ἄς βοήσωμεν, λοιπόν, καὶ ἡμεῖς πανευφροσύνως, τέκνα ἡμῶν ἀγαπητά ἐν Κυρίῳ ἐγερθέντι, μετά τοῦ σοφοῦ Βρυεννίου Ἰωσήφ:

1) Α' Πέτρ. α', 3-5 — 2) Α' Κορ. ιε', 55 — 3) Ἀγ. Χρυσοστόμου λόγος εἰς τὴν Ἀνάστασιν, οὗ ἡ ἀρχή· Χαίρετε ἐν Κυρίῳ πάντοτε — 4) Ἐφεσ. α', 19-20 — 5) Λόγος εἰς τὴν Βραδυτῆτα

«ΠΑΣΧΑ, διάβασις ἀπό τοῦ σκότους εἰς φῶς· ΠΑΣΧΑ, ἔξέλευσις ἀπό τοῦ Ἀδου εἰς γῆν· ΠΑΣΧΑ, ἀνάβασις ἀπό τῆς γῆς εἰς οὐρανούς· ΠΑΣΧΑ, μετάβασις ἀπό θανάτου εἰς ζωήν· ΠΑΣΧΑ, ἀνάστασις τῶν πεπτωκότων βροτῶν· ΠΑΣΧΑ, ἀνάκλησις τῶν ἔξορίστων Ἐδέμ· ΠΑΣΧΑ, λύτρωσις τῶν αἰχμαλώτων φθορᾶς· ΠΑΣΧΑ, πιστῶν ἡ ὄντως ζωή· ΠΑΣΧΑ, παντός τοῦ κόσμου τρυφή· ΠΑΣΧΑ, Τριάδος θείας τιμῆς».⁶

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ, ἀδελφοί. Δεῦτε ἔορτάσωμεν καί «εὐφρανθῶμεν ἐνθέως»⁷, κατά τόν ιερόν μελωδόν· ἐνθέως, θεϊκῶς, καί ὅχι ἀπλῶς ἀνθρωπίνως· ὅχι ἀπλῶς κοσμικῶς, ἀλλ' ὑπερκοσμίως, ως ἀρμόζει εἰς βαπτισθέντας καί συνταφέντας τῷ Ἰησοῦ Χριστῷ πιστούς Όρθιδόξους.

«Μή οὖν βασιλεύετω ἡ ἀμαρτία ἐν τῷ θητῷ ὑμῶν σώματι εἰς τό ὑπακούειν αὐτῇ ἐν ταῖς ἐπιθυμίαις αὐτοῦ» κατά τόν Ἀπόστολον· «μηδέ παριστάνετε τά μέλη ὑμῶν ὅπλα ἀδικίας τῇ ἀμαρτίᾳ· ἀλλά παραστήσατε ἑαυτούς τῷ Θεῷ ὡς ἐκ νεκρῶν ζῶντας, καί τά μέλη ὑμῶν ὅπλα δικαιοσύνης τῷ Θεῷ».⁸

Αἱ ἑορταὶ τῆς Όρθιδόξου Ἐκκλησίας εἶναι πάντοτε πρωτίστως πνευματικαί. Ἀδύνατον νά βιώσῃ καί συλλάβῃ πραγματικά τί σημαίνει Πάσχα καί Ἀνάστασις τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ, ὅποιος δέν φυλάττῃ κατά τό δυνατόν καθαράς τάς νοεράς αἰσθήσεις τῆς ψυχῆς ἀπό κακάς ἐπιθυμίας καί θυμούς, ἀπό λογισμούς βλασφήμους, πονηρούς καί αἰσχρούς. Ἀδύνατον νά ζήσῃ κατ' οὓσιαν τό ἄγιον Πάσχα ὅποιος δέν φυλάττῃ ὅσον δυνατόν καθαράς καί τάς αἰσθήσεις πάσας τοῦ σώματος· τούς ὁφθαλμούς ἀπό θεωρίας αἰσχράς καί πονηράς, τήν ἀκοήν ἀπό δαιμονικά τραγούδια καί αἰσχρολογίας, όμοιώς καί τό στόμα. Μακράν ἀπό κοσμικά πανηγύρια καί ἀφρονας χορούς καί γελοῖα ἐπιτηδεύματα, μέ φιληδονίας, μέθας καί παιγνίδια.

Ὦντως, ἀδύνατον τέκνα ἐν Χριστῷ ἐγερθέντι προσφιλῆ, νά ἑορτάσῃ θεοπρεπῶς τήν ἔγερσιν Χριστοῦ, ὅποιος γεμίζη μέν τό τραπέζι καί τήν κοιλίαν του μέ κάθε εἴδους φαγώσιμα καί ἐδέσματα, ἀδιαφορεῖ δέ διά τούς τοσούτους πτωχούς ἀδελφούς μας, τούς ἐπιδειμένους πένητας συνανθρώπους μας, οἱ δποῖοι καί αὐτοί ποθοῦν, ἀλλ' ἀδυνατοῦν νά ἑορτάσουν ὅπως καί ήμεῖς.

Ἀληθινά ἀδύνατον νά συναισθανθῇ πνευματικῶς τί ἐστι Πάσχα, ὁ μή φροντίσας νά πρετοικασθῇ ψυχοσωματικῶς, ὥστε νά ἀξιωθῇ τῆς Θείας Κοινωνίας τῶν Ἀχράντων τοῦ Χριστοῦ Μυστηρίων, τῆς θείας εὐφροσύνης τοῦ καινούργιου πόματος τῆς ιερᾶς ἀμπέλου.

«Καὶ γάρ τό Πάσχα ἡμῶν, ὑπέρ οὗτοῦ Χριστός».⁹

«Ἄλλ' ὃ Πάσχα τό μέγα καί ιερόν καί παντός τοῦ κόσμου καθάρσιον, ώς πρός ἔμψυχον συνομιλῶ πρός σέ· Ὡ Λόγε Θεοῦ καί Φῶς καί Ζωή καί Σοφία καί Δύναμις»¹⁰, ἀξιωσον πάντας ἡμᾶς, ποιμένας τε καί ποιμενομένους, νά ἐγερθῶμεν ὄντως ἀπό τῶν κατακρίτων ἔργων τῆς φθορᾶς, τῆς ἀμαρτίας καί τοῦ θανάτου, καί νά ζήσωμεν καινούργιαν πολιτείαν ἀρετῆς καί ἀγάπης, καθώς πρέπει εἰς τούς συναναστηθέντας μέ Σέ, τήν ἀκραν ἐπιθυμίαν καί ἀγάπην· ὥστε καί νά ἀξιωθῶμεν νά ἀπολαύσωμεν καί ἑορτάσωμεν τό ἀτελεύτητον Πάσχα καθαρώτερον καί τελειώτερον εἰς τήν ἀνέσπερον ἡμέραν τῆς Βασιλείας Σοῦ, τοῦ ἀναστάντος ἐνδόξως ἐκ νεκρῶν παμποθήτου Ἰησοῦ Χριστοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν· ᾖ ή δόξα καί τό κράτος σύν τῷ Πατρί καί τῷ Ἀγίῳ Πνεύματι εἰς αἰώνας αἰώνων· Ἀμήν.

Μετά πολλῆς πατρικῆς ἀγάπης καί ὀλοκαρδίων ἀναστασίμων εὐχῶν.

Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ
† Ο ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΜΑΚΑΡΙΟΣ

6) Λόγος γ' εἰς τήν Λαμπράν — 7) γ' τροπ. δ' ὠδῆς Καν. Πάσχα — 8) Ρωμ. στ'.12-13 — 9) Α' Κορ. ε',7

— 10) Ἅγ. Γρηγ. Θεολ. λόγος εἰς τό Πάσχα

Κάποιος πολιτικός της Άμερικής ἔλεγε, ὅτι πολύ εὔκολα εύρισκε ἀνθρώπους πού δηλώνουν πῶς εἶναι ἔτοιμοι νά χύσουν «τὴν τελευταία ρανίδα τοῦ αἴματός τους», σπάνια δμως συνάντησε κάποιον πού νά προσφέρεται νά χύσῃ τὴν πρώτην ρανίδα τοῦ αἵματός του, νά κάμη δηλαδή τὴν ἀρχήν τῆς θυσίας.

Τό ίδιο συμβαίνει καί σήμερα καί εἰς τὸν πολιτικόν, ἀλλά καί εἰς τὸν Ἐκκλησιαστικόν χῶρον ὁ ὄποιος μᾶς ἐνδιαφέρει. Πόσοι καί πόσοι σήμερα διακηρύσσουν δυναμικά, ὅτι «ἄν το καλέσῃ ἡ ἀνάγκη» ή «ὅταν ὁ Κύριος καί ὁ καιρός τὸ ἀπαιτήσῃ» εἶναι πρόθυμοι νά ἐκχύσουν ἕως καί τῆς τελευταίας ρανίδος τὸ αἷμα τους διά τὴν Ὁρθόδοξον Πίστιν καί εὐσέβειαν!

Καί δμως, οἱ περισσότεροι οἱ ὄποιοι ταῦτα δηλώνουμε, εἰς τὴν πραγματικότητα διστάζουμε, δλιγωροῦμε, δέν βάζουμε ἀρχήν διά νά χύσουμε ἔστω τὴν πρώτην σταγόνα τοῦ αἵματός μας διά τὸν Κύριον, τὴν ὄποιαν ἀνά πᾶσαν στιγμήν ζητᾶ ἐξ ἡμῶν ὁ φιλάνθρωπος Δεσπότης τῶν ἀπάντων.

Ποία εἶναι αὐτή ἡ πρώτη ρανίδα;

Ἄς διδαχθῶμεν ἐκ τῆς ἀειθαλοῦς καί θεοσόφου Πατερικῆς παρακαταθήκης.

«Κάποιος Γέροντας εἰς μίαν Σκῆτην ἡσθένησε καί ἐπεθύμησε νά φάγει φρέσκον ἄρτον. Τοῦτο ἀκούσας ἔνας ἀγωνιστής ἀδελφός τῆς Σκῆτεως, ἐφόρεσε τὴν μηλωτήν του καί λαβών μερικούς ξηρούς ἄρτους, πῆγε εἰς τὴν Αἴγυπτον· καί ἀφοῦ ἀλλαξε τούς ξερούς ἄρτους μέ μερικούς φρέσκους, ἔφερε αὐτούς εἰς τὸν Γέροντα. Οἱ δέ συμπαριστάμενοι Πατέρες ἐθαύμασαν ἰδόντες ὅτι οἱ ἄρτοι ἥσαν καί ζεστοί! Άλλα ὁ Γέροντας δέν ἤθελε νά τούς φάγει, καί ἔλεγε: «ΤΟ ΑΙΜΑ ΤΟΥ ΑΔΕΛΦΟΥ ΜΟΥ εἶναι οἱ ἄρτοι αὐτοί!» Παρεκάλεσαν λοιπόν αὐτὸν οἱ ἄλλοι Γέροντες λέγοντες: «Διά τὸν Κύριον φάγε, διά νά μή πέσῃ εἰς τὸ κενόν ἡ ΘΥΣΙΑ τοῦ ἀδελφοῦ.» Καί παρακληθεῖς, ἔφαγε.» (Εὐεργετινοῦ ὑπόθεσις λέξη, παράγραφος δ', κεφ. 30)

Ίδού, ἀδελφοί, ἡ καθ' ἡμέραν ἀναίμακτος θυσία διά τῶν ρανίδων τοῦ τῆς ψυχῆς αἵματος, τὴν ὄποιαν θά ἀπαιτήσῃ ἐξ ἡμῶν ὁ Κύριος ἐν ἡμέρᾳ χρίσεως, ἐφόσον μόνον διά τῶν τοιούτων θυσιῶν ἡ Πίστις γίνεται ζῶσα καί ἐνεργός, ἡ θεωρία πρᾶξις καί τά λόγια ἔργον, ἔργον σωτηριῶδες καί ἀποδεικτικόν τοῦ ἐν ἡμῖν ἐνοικοῦντος καί μένοντος καί λαλοῦντος Χριστοῦ,

τοῦ εἰπόντος: «χωρίς ἐμοῦ οὐ δύνασθε ποιεῖν οὐδέν.» (Ιωάν. ιε', 5)

Καθ' ἔκαστην καλούμεθα νά θύσουμε, νά θυσιάσουμε δηλαδή τὴν ψυχήν μας ὑπέρ τοῦ πλησίον, καθότι «ἐν τούτῳ γνώσονται πάντες» ὅτι τοῦ Χριστοῦ εὕμεθα, «ἐάν ἀγάπην ἐν ἀλλήλοις» ἔχομεν. (Ιωάν. ιγ', 35)

Ο 'Οσιος Ποιμήν ἔξηγε τό πῶς θυσιάζομεν ἐαυτούς διά τὸν πλησίον:

«Οποιος ἀκούσῃ λόγον λυπηρόν, καί παρόλον ὅτι δύναται καί αὐτός νά τὸν ἀνταποδώσῃ, ἀγωνίζεται νά μή το κάμη, ἡ ἄν ἀδικηθῇ ἀπό κάποιον τὸ ὑπομείνῃ καί δέν το ἀνταποδώσῃ, τότε αὐτός θυσιάζει τὴν ψυχήν του ὑπέρ τοῦ πλησίον.» (Εὐεργετινοῦ ὑπόθεσις λη', παράγρ. α', κεφ. 29)

Ἀδελφοί ἀγαπητοί, ἡ ἐν Χριστῷ ζωή τελικά δέν εἶναι νεκρά καί ἀπρόσωπη, μεγαλόστομη καί καθωσπρεπιστική, ἀλλά μία μαρτυρία δυνατή καί συνεχής καί θυσιαστική. «Δεῖξον μοι τὴν πίστιν σου ἐκ τῶν ἔργων σου» παροτρύνει πάντας ὁ ἀδελφόθεος Ἰάκωβος, «κἀγώ δείξω σοι ἐκ τῶν ἔργων μου τὴν πίστιν μου. Σύ πιστεύεις ὅτι ὁ Θεός εἰς ἐστι· καλῶς ποιεῖς· καί τά δαιμόνια πιστεύουσι καί φρίσουσι... Όσπερ γάρ τὸ σῶμα χωρίς πνεύματος νεκρόν ἔστι, οὗτα καί ἡ πίστις χωρίς τῶν ἔργων νεκρά ἔστι.» (Ιακ. β', 14-26)

Ίδού τό Χριστιανικόν ἔργον πού καλούμεθα νά ἐφαρμόζουμε. Μερικαί σταγόνες ἐκ τοῦ αἵματός μας, μέ ὄποιαδήποτε σχετική μορφή: ἀποδεκάτωσις ὑπαρχόντων, βοήθεια τῶν πτωχῶν καί ἐν ἀνάγκαις ὄντων, στέρησις ὀλίγου ὑπνου διά τὰ Ἐκκλησιαστικά μας καθήκοντα, ὑποχωρητικότητα, ἀνοχή καί ὑπομονή εἰς τά λάθη καί τά πάθη τοῦ πλησίον, βοηθητική ἔργασία εἰς τὸν ἀσθενή καί ἀδύνατον, διακριτικός λόγος τοῦ Θεοῦ ὅπου χρειάζεται, καί πᾶν ὅτι ἔτερον σχετικόν.

Ἀντί, λοιπόν, νά διαφημίζουμε διφελῶς καί μέ φλυαρίαν τὴν Ὁρθοδοξίαν μας, ἃς ἀποδείξουμε ἀπό τοῦ ἔξῆς αὐτήν μέ τὴν ὁρθοπραξίαν μας, ἐκχέοντες ἀνιδιοτελῶς, ἀνυπερηφάνως καί μυστικῶς σταγόνας αἵματος εἰς τό βωμόν τῆς ἀγάπης τοῦ ὑπέρ ἡμῶν ἔαυτόν θυσιάσαντος Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, καθώς καί τῶν συνδούλων ἡμῶν.

Μόνον τότε ὄντως θά βιώσουμε καί συνειδητοποιήσουμε τό τί ἔστι Χριστός, Χριστιανός καί Πίστις Ὁρθόδοξος.

ΕΝ ΒΡΑΧΕΙ ΡΗΜΑΤΙ ΚΑΙ ΠΟΛΗ ΣΥΝΕΣΕΙ

Βαρθολομαῖος VS (έναντίον) Χριστόδουλος

Τό πιό σύνηθες έρωτημα τό όποιον τοῦτον τόν καιρόν ἐρωτᾶ ὁ Λαός τόν ὄποιονδήποτε ρασιφόρον, εἶναι: «Γιατί μαλάνουν Βαρθολομαῖος καὶ Χριστόδουλος; Ποῖος ἔχει δίκαιον; Ἀγάπη δέν διδάσκει ὁ Χριστός;» κλπ. Ἡ δρή άπαντησις, ὅσον καὶ ἂν φαίνεται δύσκολη, ἐν τούτοις δέν εἶναι δύσκολη. Οἱ δύο τούτοι Ἐκκλησιαστικοί ἥγέτες «μαλάνουν» πρῶτον, διότι ἀμφότεροι εἶναι δυναμικοί, πολυμῆχανοι καὶ φιλόδοξοι. Δεύτερον, διότι ὄντως ἡ Πρᾶξις τοῦ Πατριαρχείου τοῦ 1928 ἦτο (καὶ εἶναι) δίσημος, ἐπαμφοτερίζουσα καὶ προβληματική (καθώς ἀνελύσαμεν καὶ εἰς τό προηγούμενον Ο.Π.Σ.), διά τοῦτο καὶ ἐν μερικοῖς ὁ κ. Βαρθολομαῖος ἔχει δίκαιον, ἐν ἀλλοις δέ ὁ κ. Χριστόδουλος. Πάντως, ἔνα εἶναι τό βασικόν, τό ὄποιον χρήζει σημειώσεως καὶ συνειδητοποιήσεως ὑπό πάντων: «Ὅτι μόνιμον γνώρισμα τῶν Οἰκουμενιστῶν Ἀρχιεραρχῶν, εἶναι ὅτι ποτέ δέν διαφωνοῦν καὶ μαλάνουν διά τήν χειμαζομένην Ὁρθόδοξην Πίστιν. Ἀντιθέτως, ἀμιλλῶνται ποῖος θά ἀναδειχθῇ πρῶτος Οἰκουμενιστής, δεχόμενος καὶ ἀσπαζόμενος Παπικούς, Προτεστάντας, Μονοφυσίτας, Μωαμεθανούς, Βουδιστάς, μέχρι καὶ ... Μάγους!! Ὅταν δύως πρόκειται περὶ πρωτείων, ἔξουσίας καὶ προβολῆς, τότε μαλάνουν καὶ διαπληκτίζονται, καὶ τότε μόνον θυμοῦνται ἀκοινωνησίας καὶ τά: «ὅ κοινωνῶν ἀκοινωνήτῳ, ἀκοινωνητος ἔσται»!! Ρῆσις Ἀποστολική, τήν ὄποιαν συνειδητῶς καταπατοῦν καὶ καταργοῦν, ὅποτε ἐπικοινωνοῦν Ἐκκλησιαστικῶς μέ αἵρετικοῦς καὶ ἀλλοθρήσκους!!

ΤΑ ΠΑΘΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Μέ τόν ἀνωτέρω τίτλον πρόσφατα προεβλήθη κινηματογραφική ταινία, γυρισθεῖσα ἐν Ἀμερικῇ ὑπό Παπικῶν. Ἐρωτῶμεν: Εἴναι δυνατόν ἀνθρωπος κοινός, δηλ. ἀμαρτωλός ὡς οἱ πάντες, μάλιστα δέ αἵρετικός, νά μιμηθῇ καὶ ὑποδυθῇ τόν ἀναμάρτητον ΘΕΑΝΘΡΩΠΟΝ Χριστόν, τήν Παναγίαν, ἀλλά καὶ ἄλλους Ἅγιους; Εἴναι δυνατόν νά συλλάβῃ ὁ ἀνθρώπινος νοῦς τό πῶς ὑπέμεινεν ὁ ἀμνός τοῦ Θεοῦ, ὁ σεσαρκωμένος Γίός καὶ Λόγος τοῦ ἀνάρχου Πατρός καὶ Θεός, τά Ἀχραντα Πάθη Του; Ποῖαν σχέσιν δύναται νά ἔχουν αἱ ὑπερβολικά ρεαλιστικά καὶ βίαιαι σκηναί τοῦ ἀποβλήτου τούτου ἔργου μέ τόν Θεάνθροπον Χριστόν, διά τά ἀσύλληπτα δι’ ἥμᾶς Πάθη τοῦ Ὁποίου, ἔλεγεν ὁ Προφήτης: «Καὶ αὐτός διά τό κεκακῶσθαι οὐκ ἀνοίγει τό στόμα αὐτοῦ. Ὡς πρόβατον ἐπί σφαγήν ἥχθη καὶ ὡς ὀμνός ἐναντίον τοῦ κείροντος αὐτόν ἀφωνος, οὕτως οὐκ ἀνοίγει τό στόμα αὐτοῦ. Ἐν τῇ ταπεινώσει αὐτοῦ ἡ κρίσις αὐτοῦ ἥρθη· τήν δέ γενεάν αὐτοῦ τίς διηγήσεται;» (Κεφ. νβ' Ἡσαΐου)

Καὶ ὅμως! Ἀνθρωποι ούσιαστικά ἀπίστοι καὶ πλανεμένοι ἐπιχειροῦν νά διηγηθοῦν τά ἀνεκδίηγητα, νά περιγράψουν τά ἀπερίγραπτα, ὄντως θεατρίζοντες τά ίερά, ἀπό τήν στιγμήν μάλιστα ὅπου καὶ τό ἀπλόν, ὅποιοδήποτε θέατρον εἶναι Ὁρθοδόξως ἀπηγορευμένον καὶ ἀπόβλητον, ὡς καὶ κάθε εἶδος μιμητικῆς. (πρβλ. κδ' Ι. Κανόνα ΣΤ' Οἰκουμ. Συνόδου)

Διά τοῦτο καὶ οἱ τολμοῦντες νά καταστήσουν θέατρον τήν ζωήν τοῦ Χριστοῦ τιμωροῦνται ποικιλοτρόπως, ὡς ὁ πρωταγωνιστής τῆς ἐν λόγῳ ταινίας, ὁ ὄποιος ὑποδυόμενος τόν Χριστόν, δύο φοράς ἐκτυπήθη ὑπό ἐπελθόντος ἔξαφνου κεραυνοῦ, κατά τά γυρίσματα τῆς ταινίας! Ἀλλωστε καὶ οὐδεμίαν σχέσιν ἔχει ἡ εἰρηνόχυτος καὶ φιλάνθρωπος Ὁρθοδόξια (ἡ ὄποια ἀγιογραφικῶς ἀπεικονίζει πράους καὶ εἰρηνικούς ἀκόμη καὶ τούς δημίους τῶν Ἅγιων Μαρτύρων) μέ τάς βιαιοτάτας σκηνάς τοῦ ἔργου, δπου σάρκαι διαμελίζονται, αἴματα ρέουν ἀφθόνως, δέ σαδισμός θριαμβεύει ἐν δλῃ του τῇ ἀηδίᾳ καὶ ἀποκρουστικότητι, διά τοῦτο καὶ ἀπηγορεύθη ἡ θέασις τοῦ ἔργου εἰς νέους κάτω τῶν 17 ἐτῶν ἀνευ συνοδοῦ! Οὐδείς γνήσιος Ὁρθόδοξος νά μή παρακολουθήσῃ τό τοιοῦτον ἀσεβές ἔργον, μάλιστα δέ νά ἐλέγξῃ δεόντως καὶ φιλαδέλφως ὅσους παραπλανημένους «Γ.Ο.Χ.» (ώς τινες ἐν Ἀμερικῇ μετά τοῦ Ἐπισκόπου των!!!) ὅχι μόνον παρηκολούθησαν, ἀλλά καὶ ἐνεκωμίασαν τήν βλάσφημον ταινίαν! (βλ. ἐφημερ. «Ρωμιοσύνη», φύλλον Μαρτίου 2004)

ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ ΚΑΙ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ

Επελθούσης καί τῆς ἐφετινῆς «έργατικῆς Πρωτομαγιᾶς», ἐν τῇ ὅποιᾳ συνηθίζεται νά στολίζουν καί στολίζονται ἀπαντες μέ ἄνθη καί κύκλους ἀνθέων, ἡ ὅποια μάλιστα καί εἶναι ἐπίσημη ἀργία τοῦ Κράτους, ἃς μάθουν οἱ Πιστοί, ὅτι διά δύο λόγους ἡ «έορτή» ταύτη εἶναι ἀπαράδεκτος καί ἀπόβλητος διά τὴν Ὁρθοδοξίαν.

Πρῶτον, διότι ἡ «έργατική Πρωτομαγιά» καθιερώθη τό 1889 (καί σταδιακά ἐξηπλώθη παγκοσμίως) ὑπό τοῦ International Socialist Congress (διεθνοῦς σοσιαλιστικοῦ Συμβουλίου), ἀποκρυφιστικῆς ὀργανώσεως, τῆς ὅποιας τά ἀρχικά In.So.Con. συμπίπτουν ὅχι τυχαῖα μέ τὸν τίτλον τῆς μυήσεως εἰς τὴν «Ἐταιρίαν τοῦ Μαύρου Λατοῦ» τῶν σατανιστῶν Ἰλλουμινάτων. Τῶν ὅποιων ἡ ἡμερομηνία ἰδρύσεως ὡς τάγματος μυστικοῦ εἶναι ἐπισήμως ἡ 1η Μαΐου 1776! Ἐχουν δέ ὡς σύνθημα τό ἔγγραφόμενον καί εἰς τό Ἀμερικανικόν δολλάριον «Novus Ordo Seclorem» (λατινικά) ἥτοι «New World Order» (ἀγγλικά), δηλ. «Νέα Τάξη Πραγμάτων!» «Ἄλλωστε, τό κεντρικό σύμβολο τῆς ἐργατικῆς Πρωτομαγιᾶς - τό κόκκινο ρόδο - θυμίζει βέβαια τὴν πρωτομαγιά τοῦ Σικάγο, ἀλλά εἶναι καί τό λουλούδι - σύμβολο τῶν Ροδοσταύρων, καί παίζει καθοριστικό ρόλο στόν Ἰλλουμινατικό συμβολισμό.» (πρβλ. «Μυστικές ἐταιρείες» ἐκδ. Ἀρχέτυπο, σελ. 95-112)

Ἡ σύνδεσις ἐπίσης τῆς πρωτομαγιᾶς μέ τά λουλούδια εἶναι εἰδωλολατρική παράδοσις, ἐντασσομένη εἰς τούς μαγικούς «κλήδονες», καθώς ἐξηγεῖ τό Ιερόν Πηδάλιον (ἐρμηνεία ἔσ' 'Ι.Κανόνος ΣΤ' Οίκουμενικῆς Συνόδου), «παράδοσις» τιμωρουμένη μέ ἀφορισμόν κατά ὅποιου Χριστιανοῦ τὴν ἐνεργεῖ συνειδητά. Οἱ δέ Ὁρθόδοξοι, κατά ἀρχαίαν παράδοσιν, τάς πρωτας ἐκάστου μηνός ἀγιάζουν καί ἀγιάζονται τελοῦντες μικρούς Ἅγιασμούς καί λιτανείας (καθώς τήν 1ην Αὔγουστου), ὅχι μέ μαγείας καί εἰδωλολατρικάς συνηθείας ἐπιφερούσας τήν δικαίαν ὄργήν καί ἐγκατάλειψιν τοῦ Θεοῦ.

25η Μαρτίου 2004. Στιγμιότυπο ἀπό τήν μεγαλοπρεπή πανήγυρη τοῦ Ιεροῦ Ναοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου Στυλίδος Φθιώτιδος.

« ο Μύρον σφραγίς εἶναι τοῦ Χριστοῦ διά τοῦ Πνεύματος. Διά τοῦτο καὶ ὁ Ιερεύς φωνάζει ὅταν σφραγίζῃ μέ τό Μύρον· “σφραγίς δωρεᾶς Πνεύματος Ἀγίου· ἀμήν”...

Ίδού, ὅτι διά μέσου αὐτοῦ τοῦ Μύρου καὶ ὁ Χριστός εἶναι ἐντός τῶν καρδιῶν ἡμῶν, καὶ ἡμεῖς γενώμεθα κατοικητέρια καὶ ναοί τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρός, καθώς καὶ αὐτοῦ τοῦ Γίοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ Ἀγίου Πνεύματος. Διά τοῦτο καὶ μετά τό Βάπτισμα δίδεται, καὶ δίδει εἰς ἡμᾶς τὴν ἐπιφοίτησιν τοῦ Ἀγίου Πνεύματος, τὴν ὅποιαν ἔδειξεν ὁ Σωτήρ ὅταν ἐβαπτίζετο εἰς τὸν Ἰορδάνην· καὶ μέ τό μέσον αὐτοῦ τοῦ Μύρου γενώμεθα πνευματικοί καὶ πλήρεις χάριτος καὶ ἐσφραγισμένοι μέ τὴν θείαν Τριάδα... Ἀπό αὐτό πᾶς βαπτισθείς καὶ χρίεται καὶ σημειούμενος ἀγιάζεται, καὶ τά Ιερά θυσιαστέρια δόμοῦ μέ τούς Ναούς χριόμενα ἀφιερώνονται εἰς τὸν Θεόν καὶ πληροῦνται τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ Ἀγιασμοῦ του.»

‘Αγ. Συμεών Θεοφύλακας, περὶ τῶν Μυστηρίων τῆς Εκκλησίας κεφ. ια'- περὶ τῆς τελετῆς τοῦ Ἀγ. Μύρου, κεφ. δ' καὶ ε'

«Ορθόδοξον Πατερικόν Σάλπισμα»

Κάνιγγος 32, Τ.Θ. 8122, 100 10 Αθήναι

ΚΛΕΙΣΤΟ - ΑΡ. ΑΔΕΙΑΣ 1068/96 Κ.Δ.Α. • FERMG - SOUS PERMIS No 1068/96 K.D.A.